

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

DYREKTYWA 2005/68/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 16 listopada 2005 r.****w sprawie reasekuracji oraz zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 i art. 55,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie ⁽³⁾, dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie ⁽⁴⁾ oraz dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie ⁽⁵⁾ określają przepisy dotyczące podejmowania i wykonywania działalności w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich we Wspólnocie.

- (2) Dyrektywy te przewidują ramy prawne wykonywania przez zakłady ubezpieczeń działalności ubezpieczeniowej na rynku wewnętrznym, zarówno w zakresie prawa przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług, w celu ułatwienia zakładom ubezpieczeń mającym główną siedzibę we Wspólnocie wykonania zobowiązań ze zdarzeń ubezpieczeniowych powstałych na terytorium Wspólnoty oraz w celu umożliwienia ubezpieczającym korzystania z usług nie tylko ubezpieczycieli prowadzących działalność w ich własnym kraju, ale również ubezpieczycieli, których główna siedziba znajduje się na obszarze Wspólnoty i którzy wykonują działalność w innych Państwach Członkowskich.

- (3) System ustalony przez te dyrektywy stosuje się do zakładów ubezpieczeń bezpośrednich w odniesieniu do całości wykonywanej przez nie działalności, zarówno czynności związanych z ubezpieczeniami bezpośrednimi, jak i czynności związanych z reasekuracją przez przejęcie ryzyka; jednakże działalność reasekuracyjna wykonywana przez wyspecjalizowane zakłady reasekuracji nie podlegają temu systemowi ani żadnemu innemu systemowi przewidzianemu przez prawo Wspólnoty.

- (4) Reasekuracja jest ważną działalnością finansową, gdyż umożliwia zakładom ubezpieczeń bezpośrednich, dzięki ułatwieniu szerszego rozkładu ryzyk na poziomie ogólnospołecznym, posiadanie większej zdolności przyjmowania ryzyka w celu angażowania się w działalność ubezpieczeniową i zapewniania ochrony ubezpieczeniowej, a także obniżenia ich kosztów kapitałowych; ponadto reasekuracja odgrywa fundamentalną rolę dla stabilności finansowej, gdyż jest niezbędnym elementem zapewnienia mocnej pozycji finansowej oraz stabilności rynków ubezpieczeń bezpośrednich, a także systemu finansowego jako całości, dzięki swoim rolom głównego pośrednika finansowego i inwestora instytucjonalnego.

- (5) Dyrektywa Rady 64/225/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie zniesienia ograniczeń swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w dziedzinie reasekuracji i retrocesji ⁽⁶⁾ usunęła ograniczenia prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług związane z obywatelstwem lub miejscem zamieszkania/siedzibą świadczącego usługi reasekuracyjne. Dyrektywa nie usunęła jednak ograniczeń spowodowanych różnicami pomiędzy krajowymi przepisami dotyczącymi ostrożnościowej regulacji reasekuracji. Sytuacja ta dopro-

⁽¹⁾ Dz.U. C 120 z 20.5.2005, str. 1.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 17 października 2005 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 228 z 16.8.1973, str. 3. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str. 9).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

⁽⁶⁾ Dz.U. 56 z 4.4.1964, str. 878.

wadziła do znacznych różnic w poziomie nadzoru zakładów reasekuracji we Wspólnocie, które tworzą bariery dla wykonywania działalności reasekuracyjnej, takie jak zobowiązanie zakładu reasekuracyjnego do zastawiania aktywów w celu pokrycia części rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń bezpośrednich, jak również stosowanie się przez zakłady reasekuracji do różnych zasad nadzoru w różnych Państwach Członkowskich, w których wykonują one działalność lub zasad pośredniego nadzoru różnych aspektów działalności zakładu reasekuracji, prowadzonego przez organy właściwe dla zakładów ubezpieczeń bezpośrednich.

- (6) W Planie Działania dla Usług Finansowych wymieniono reasekurację jako sektor, który wymaga działania na poziomie Wspólnoty w celu ukończenia tworzenia rynku wewnętrznego usług finansowych. Ponadto główne organizacje finansowe, takie jak Międzynarodowy Fundusz Walutowy oraz Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego (IAIS) zwróciły uwagę na brak zharmonizowanych zasad nadzoru reasekuracyjnego na poziomie Wspólnoty jako istotną lukę w ramach regulacyjnych dotyczących usług finansowych, która powinna zostać wypełniona.
- (7) Niniejsza dyrektywa ma na celu ustanowienie ostrożnościowych ram regulacyjnych dla wykonywania działalności reasekuracyjnej we Wspólnocie. Stanowi ona część zbioru prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie ubezpieczeń, mającego na celu ustanowienie rynku wewnętrznego w sektorze ubezpieczeń.
- (8) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z głównymi pracami międzynarodowymi prowadzonymi nad ostrożnościowymi zasadami reasekuracji, w szczególności pracami prowadzonymi przez IAIS.
- (9) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z podejściem przyjętym w prawodawstwie wspólnotowym w odniesieniu do ubezpieczeń bezpośrednich poprzez dokonanie harmonizacji, która jest zasadnicza, niezbędna i wystarczająca do zapewnienia wzajemnego uznawania zezwoleń i systemów ostrożnościowej kontroli, umożliwiając przez to udzielanie jednolitego zezwolenia ważnego na całym terytorium Wspólnoty oraz stosowanie zasady nadzoru przez rodzime Państwo Członkowskie.
- (10) W wyniku tego do podejmowania i wykonywania działalności reasekuracyjnej wymagane jest udzielenie jednolitego zezwolenia urzędowego przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym zakład reasekuracji ma swoją główną siedzibę. Umożliwia ona zakładowi wykonywanie działalności we Wspólnocie na podstawie prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług. Państwo Członkowskie, w którym znajduje się oddział lub w którym świadczone są usługi, nie może wymagać uzyskania nowego zezwolenia przez zakład reasekuracji, który chce wykonywać w nim działalność ubezpieczeniową i który otrzymał już zezwolenie w swoim rodzimym Państwie Członkowskim. Ponadto zakład reasekuracji, który otrzymał już zezwolenie w swoim rodzimym Państwie Członkowskim, nie powinien podlegać dodatkowemu nadzorowi lub

kontrolom dotyczącym jego pozycji finansowej, które są przeprowadzane przez organy właściwe dla zakładu ubezpieczeń reasekurowanego przez dany zakład reasekuracji. Ponadto Państwa Członkowskie nie powinny mieć możliwości wymagania od zakładu reasekuracji, posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności we Wspólnocie, zastawiania aktywów na poczet pokrycia części rezerw techniczno-ubezpieczeniowych cedenta. Warunki udzielenia lub wycofania zezwolenia powinny zostać określone. Właściwe organy nie powinny udzielać lub utrzymywać zezwoleń dla zakładu reasekuracji, który nie spełnia warunków określonych w niniejszej dyrektywie.

- (11) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do zakładów reasekuracji, które wykonują wyłącznie działalność reasekuracyjną i nie angażują się w bezpośrednią działalność ubezpieczeniową; powinna ona mieć zastosowanie również do tak zwanych „wewnętrznych” zakładów reasekuracji utworzonych przez lub których właścicielem jest przedsiębiorstwo finansowe inne niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji lub grupa zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, do których stosuje się dyrektywę 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych⁽¹⁾, albo utworzonych przez lub którego właścicielem jest jedno lub kilka przedsiębiorstw niefinansowych, których celem jest zapewnianie ochrony reasekuracyjnej wyłącznie ryzyk tych przedsiębiorstw, do których one należą. Jeżeli niniejsza dyrektywa odnosi się do zakładów reasekuracji, powinno obejmować to wewnętrzne zakłady reasekuracji, z wyjątkiem szczególnych przepisów dotyczących wewnętrznych zakładów reasekuracji. Wewnętrzne zakłady reasekuracji nie pokrywają ryzyk wynikających z zewnętrznej działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji należącego do grupy. Ponadto zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji należące do konglomeratu finansowego nie mogą być właścicielami zakładu wewnętrznego.
- (12) Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak mieć zastosowania do zakładów ubezpieczeń, które są już objęte dyrektywami 73/239/EWG lub 2002/83/WE; jednakże aby zapewnić mocną pozycję finansową zakładów ubezpieczeń, które wykonują także działalność reasekuracyjną, i aby charakterystyczne cechy tego rodzaju działalności zostały należycie uwzględnione w wymaganiach kapitałowych stawianych tym zakładom ubezpieczeń, przepisy dotyczące marginesu wypłacalności zakładów reasekuracji zawarte w niniejszej dyrektywie powinny stosować się do działalności reasekuracyjnej tych zakładów ubezpieczeń, jeżeli ich działalność reasekuracyjna stanowi znaczącą część ich całkowitej działalności.
- (13) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do pokrycia reasekuracyjnego realizowanego lub w pełni gwarantowanego z uwagi na istotny interes publiczny przez Państwo Członkowskie, działające jako reasekura-

⁽¹⁾ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

tor ostatniej szansy, w szczególności gdy wskutek szczególnej sytuacji na rynku uzyskanie odpowiedniego pokrycia komercyjnego jest niewykonalne; w tym względzie brak „odpowiedniego pokrycia komercyjnego” powinien zasadniczo oznaczać załamanie rynku, charakteryzujące się wyraźnym brakiem wystarczającego zakresu ofert ubezpieczeniowych, przy czym nadmiernie wysokie składki nie powinny jednak same w sobie wskazywać na nieadekwatność takiego pokrycia komercyjnego. Artykuł 1 ust. 2 lit. d) niniejszej dyrektywy stosuje się również do porozumień zawieranych pomiędzy zakładami ubezpieczeń, do których stosują się dyrektywy 73/239/EWG lub 2002/83/WE i których celem jest pulowanie roszczeń finansowych wynikających z istotnych ryzyk, takich jak terroryzm.

- (14) Zakłady reasekuracji mają ograniczyć przedmiot ich działalności do prowadzenia działalności reasekuracyjnej i czynności z tym związanych. Ten wymóg pozwala zakładowi reasekuracji podejmować takie działania, jak na przykład doradztwo statystyczne lub aktuarialne, analiza ryzyka lub badania na rzecz klientów. Może on również obejmować funkcję spółki holdingowej oraz czynności związane z działalnością w sektorze finansowym w rozumieniu art. 2 pkt 8 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego⁽¹⁾. W żadnym przypadku wymóg ten nie pozwala na prowadzenie niepowiązanej działalności bankowej i finansowej.
- (15) Niniejsza dyrektywa powinna wyjaśnić uprawnienia i środki nadzoru udzielone właściwym organom. Właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu reasekuracji powinny być odpowiedzialne za monitorowanie kondycji finansowej zakładów reasekuracji, w tym stopnia ich wypłacalności, tworzenia odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i rezerw na wyrównanie szkodowości (ryzyka) oraz pokrycia tych rezerw poprzez wysokiej jakości aktywa.
- (16) Właściwe organy Państw Członkowskich powinny mieć do swojej dyspozycji takie środki nadzoru, jakie są niezbędne do zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności przez zakłady reasekuracji na całym terytorium Wspólnoty, niezależnie od tego, czy wykonywana jest ona na podstawie prawa przedsiębiorczości czy swobody świadczenia usług. W szczególności powinny one być w stanie wprowadzać właściwe środki zabezpieczające lub nakładać sankcje mające na celu zapobieganie nieprawidłowościom i naruszeniom przepisów w sprawie nadzoru nad reasekuracją.
- (17) Przepisy dotyczące przenoszenia portfeli powinny być zgodne z jednolitym zezwoleniem przewidzianym w niniejszej dyrektywie. Powinny one stosować się do poszczególnych rodzajów przenoszenia portfeli pomiędzy zakładami reasekuracji, takich jak przenoszenie portfeli w wyniku połączeń zakładów reasekuracji lub innych instrumentów prawa spółek lub przeniesienia

portfeli niewygasłych ryzyk w celu pozbycia się ich do innego zakładu reasekuracji. Ponadto przepisy dotyczące przenoszenia portfeli powinny zawierać przepisy szczególne dotyczące przeniesienia do innego zakładu reasekuracji portfela umów zawartych na podstawie prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług.

- (18) Powinien zostać wprowadzony przepis dotyczący wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami oraz organami lub podmiotami, które z tytułu swojej funkcji przyczyniają się do wzmacniania stabilności systemu finansowego. W celu zachowania poufności charakteru przekazywanych informacji lista adresatów powinna pozostawać ściśle ograniczona. Konieczne jest zatem określenie warunków, w których wyżej wspomniana wymiana informacji jest dozwolona; ponadto w przypadku gdy ustanowiono, że informacje mogą być ujawnione wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych organów, mogą one, tam gdzie jest to stosowne, uzależnić swoją zgodę od spełnienia rygorystycznych warunków. W związku z powyższym oraz w celu zapewnienia właściwego nadzoru nad zakładami reasekuracji przez właściwe organy, niniejsza dyrektywa powinna określać zasady umożliwiające Państwu Członkowskiemu zawieranie umów dotyczących wymiany informacji z państwami trzecimi, pod warunkiem że ujawniane informacje objęte są odpowiednimi gwarancjami tajemnicy zawodowej.
- (19) Do celów wzmocnienia nadzoru ostrożnościowego nad zakładami reasekuracji należy zastrzec, że biegły rewident musi mieć obowiązek niezwłocznego powiadomienia właściwych organów w każdym przypadku przewidzianym niniejszą dyrektywą, gdy w trakcie wykonywania swoich zadań wejdzie w posiadanie informacji dotyczących pewnych faktów, które mogą mieć poważne konsekwencje dla sytuacji finansowej zakładów reasekuracji lub dla funkcjonowania organizacji administracyjnej i księgowej zakładu reasekuracji. Uwzględniając określony cel, pożądane jest, aby Państwa Członkowskie postanowiły, że taki obowiązek powinien dotyczyć wszystkich okoliczności, kiedy biegły rewident stwierdza takie fakty w trakcie wykonywania swoich zadań w przedsiębiorstwie posiadającym bliskie powiązania z zakładem reasekuracji. Obowiązek biegłych rewidentów, aby w stosownych przypadkach powiadomić właściwe organy o niektórych faktach i decyzjach dotyczących zakładów reasekuracji, stwierdzonych podczas wykonywania ich zadań w przedsiębiorstwie innym niż zakład reasekuracji, nie zmienia charakteru ich zadań w takim przedsiębiorstwie, ani też wymaganego sposobu wykonywania tych zadań w tym przedsiębiorstwie.
- (20) Należy przewidzieć możliwość zastosowania niniejszej dyrektywy do istniejących zakładów reasekuracji, które otrzymały już zezwolenie lub uprawnienie do prowadzenia działalności reasekuracyjnej zgodnie z przepisami Państw Członkowskich przed zastosowaniem niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

- (21) W celu umożliwienia zakładowi reasekuracji realizacji jego zobowiązań, rodzime Państwo Członkowskie powinno wymagać od zakładu reasekuracji stworzenia odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Wielkość takich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych powinna zostać określona zgodnie z dyrektywą Rady 91/674/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń⁽¹⁾ oraz, w odniesieniu do operacji związanych z reasekuracją ubezpieczeń na życie, powinno także pozwolić się rodzimemu Państwu Członkowskiemu na ustanowienie bardziej szczegółowych zasad zgodnie z dyrektywą 2002/83/WE.
- (22) Od zakładu reasekuracji prowadzącego działalność reasekuracyjną dotyczącą ubezpieczenia kredytowego, którego operacje reasekuracji kredytowej stanowią więcej niż niewielką część jego całkowitej działalności, należy wymagać ustanowienia rezerwy na wyrównanie szkodowości (ryzyka), która nie stanowi części marginesu wypłacalności; rezerwa ta powinna zostać wyliczona zgodnie z metodami określonymi w dyrektywie 73/239/EWG i które są uznane za równoważne; ponadto niniejsza dyrektywa powinna pozwalać rodzimemu Państwu Członkowskiemu również wymagać, aby zakłady reasekuracji, których siedziba główna znajduje się na jego terytorium, ustanowiły rezerwy wyrównawcze dla klas ryzyka innych niż reasekuracja kredytowa, stosownie do zasad określonych przez to Państwo Członkowskie. Po wprowadzeniu Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF 4) niniejsza dyrektywa powinna wyjaśnić ostrożnościowe traktowanie rezerw wyrównawczych ustanowionych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Jednakże ponieważ nadzór nad reasekuracją wymaga ponownej oceny w ramach projektu Solvency II, niniejsza dyrektywa nie wyklucza przyszłego nadzoru nad reasekuracją w ramach Solvency II.
- (23) Zakład reasekuracji powinien dysponować aktywami na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i rezerwy na wyrównanie szkodowości (ryzyka), które uwzględniają rodzaj działalności prowadzonej przez zakład reasekuracji, a w szczególności charakter, wielkość i czas trwania spodziewanych wypłat roszczeń w sposób zapewniający wystarczającą ilość, płynność, bezpieczeństwo, jakość, zyskowność i dopasowanie jego inwestycji, dla których to zakład powinien zapewnić zróżnicowanie i należyte rozłożenie, a także w sposób, który da zakładowi możliwości adekwatnego reagowania na zmieniające się sytuacje gospodarcze, w szczególności na wydarzenia na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub katastroficzne zdarzenia o dużych skutkach.
- (24) Niezbędne jest, poza rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi, aby zakłady reasekuracji posiadały rezerwę dodatkową, określoną mianem marginesu wypłacalności, reprezentowaną przez aktywa dowolne oraz, za zgodą właściwych organów, przez inne aktywa implicytywne, które mają spełniać rolę bufora dla niekorzystnych wahań w sektorze. Wymaganie to jest ważnym elementem nadzoru ostrożnościowego. Do czasu zakończenia rewizji obecnego systemu marginesu bezpieczeństwa, którą Komisja prowadzi w ramach tak zwanego „projektu Solvency II”, do określania wymaganego marginesu wypłacalności zakładów reasekuracji należy stosować zasady przewidziane w prawodawstwie obowiązującym w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich.
- (25) W świetle podobieństw pomiędzy reasekuracją ubezpieczeń na życie, pokrywającą ryzyko umieralności, a reasekuracją inną niż ubezpieczeń na życie, w szczególności pokrycia ryzyk objętych ubezpieczeniem i okresu trwania umów reasekuracji ubezpieczeń na życie, margines wypłacalności wymagany dla reasekuracji ubezpieczeń na życie powinien być ustalony zgodnie z przepisami określonymi w niniejszej dyrektywie do obliczenia marginesu wypłacalności wymaganego dla reasekuracji innej niż ubezpieczeń na życie; rodzime Państwo Członkowskie powinno jednak mieć możliwość stosowania zasad określonych w dyrektywie 2002/83/WE do ustalania marginesu wypłacalności wymaganego dla działań w ramach reasekuracji ubezpieczeń na życie, które są powiązane z funduszami inwestycyjnymi lub umowami uczestnictwa.
- (26) W celu uwzględnienia szczególnego charakteru niektórych typów umów reasekuracyjnych lub określonych branż działalności należy przewidzieć możliwość dokonania modyfikacji obliczania wymaganego marginesu wypłacalności; modyfikacji tych powinna dokonać Komisja po konsultacji z Europejskim Komitetem ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych ustanowionym na mocy decyzji Komisji 2004/9/WE⁽²⁾, korzystając z uprawnień wykonawczych przyznanych jej na mocy Traktatu.
- (27) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać podjęte zgodnie z art. 5 decyzji Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽³⁾.
- (28) Wykaz pozycji kwalifikujących się do stanowienia dostępnego marginesu wypłacalności określonego niniejszą dyrektywą powinien być taki, jak przewidziany w dyrektywach 73/239/EWG i 2002/83/WE.
- (29) Zakłady reasekuracji powinny również posiadać fundusz gwarancyjny w celu zapewnienia, aby miały one należyte środki, gdy zostają utworzone i aby w późniejszym toku działalności margines wypłacalności w żadnym przypadku nie spadł poniżej minimum bezpieczeństwa; jednakże aby uwzględnić specyfikę wewnętrznych zakładów reasekuracji, należy przewidzieć możliwość ustalenia przez rodzime Państwo Członkowskie minimalnego funduszu gwarancyjnego wymaganego dla zależnych zakładów reasekuracji w niższej wysokości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 374 z 31.12.1991, str. 7. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 178 z 17.7.2003, str. 16).

⁽²⁾ Dz.U. L 3 z 7.1.2004, str. 34.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- (30) Niektóre przepisy niniejszej dyrektywy określają minimalne normy. Rodzime Państwo Członkowskie powinno mieć prawo do ustanawiania bardziej surowych zasad dla zakładów reasekuracji działających na podstawie zezwolenia wydanego przez własne właściwe organy, w szczególności w odniesieniu do wymagań dotyczących marginesu wypłacalności.
- (31) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do działalności w zakresie ograniczonej reasekuracji; dlatego też do celu stosowania niniejszej dyrektywy niezbędna jest definicja ograniczonej reasekuracji; ze względu na specyfikę tego typu działalności reasekuracyjnej rodzime Państwo Członkowskie powinno mieć możliwość ustanowienia specjalnych przepisów regulujących wykonywanie działalności ograniczonej reasekuracji. Przepisy te mogłyby się różnić w określonych punktach od ogólnego systemu ustanowionego niniejszą dyrektywą.
- (32) Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zasady dotyczące tych spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicles), które przejmują ryzyko od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Szczególna natura owych spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia), które nie są zakładami ubezpieczeń lub reasekuracji, wymaga ustanowienia szczególnych przepisów w Państwach Członkowskich. Ponadto niniejsza dyrektywa powinna przewidywać, że rodzime Państwo Członkowskie ustanowi bardziej szczegółowe przepisy, precyzujące okoliczności, w których kwoty należne ze spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia) mogłyby być wykorzystane jako aktywa na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji. Niniejsza dyrektywa powinna również przewidywać, że kwoty podlegające zwrotowi ze spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia) mogą zostać uznane za kwoty możliwe do potrącenia na podstawie umów reasekuracji lub retrocesji, w limitach wyznaczonych w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem wystąpienia zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z wnioskiem do właściwego organu i wyrażenia zgody przez ten właściwy organ.
- (33) Niezbędne jest zapewnienie środków w przypadkach gdy sytuacja finansowa zakładu reasekuracji prowadzi do trudności w pokrywaniu zobowiązań ubezpieczeniowych. W szczególnych sytuacjach istnieje również potrzeba upoważnienia właściwych organów do interweniowania na dostatecznie wczesnym etapie, jednak korzystając z takich uprawnień, właściwe organy powinny powiadomić zakłady reasekuracji o powodach uzasadniających takie działanie nadzorcze zgodnie z zasadami zdrowej administracji i należytego postępowania. Dopóki istnieje taka sytuacja, właściwe organy nie powinny zaświadczać, że zakład reasekuracji ma dostateczny margines wypłacalności.
- (34) Niezbędne jest zastrzeżenie warunku współpracy pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich w celu zagwarantowania, że zakład reasekuracji, prowadzący działalność na podstawie prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, będzie stosował się do przepisów obowiązujących go w przyjmującym Państwie Członkowskim.
- (35) Należy ustanowić przepisy pozwalające na odwoływanie się do sądów w przypadku odmowy udzielenia zezwolenia lub jego wycofania.
- (36) Ważne jest zastrzeżenie, aby zakłady reasekuracji, których główna siedziba znajduje się poza Wspólnotą i które prowadzą działalność reasekuracyjną na terenie Wspólnoty, nie były przedmiotem przepisów, które skutkują traktowaniem w sposób bardziej uprzywilejowany niż zakłady reasekuracji, których główna siedziba znajduje się w jednym z Państw Członkowskich.
- (37) W celu uwzględnienia międzynarodowych aspektów reasekuracji należy uregulować zawieranie umów międzynarodowych z państwem trzecim, mające na celu zdefiniowanie środków nadzoru nad podmiotami reasekuracyjnymi prowadzącymi działalność na terytorium każdej z umawiających się stron.
- (38) Należy ustanowić przepisy wprowadzające elastyczną procedurę umożliwiającą ocenę ostrożnościowej równowagi z państwami trzecimi na zasadzie wspólnotowej po to, aby poprawić liberalizację usług reasekuracyjnych w państwach trzecich, czy to poprzez przedsiębiorstwa, czy też poprzez transgraniczne świadczenie usług. W tym celu niniejsza dyrektywa powinna przewidywać procedury negocjacyjne z państwami trzecimi.
- (39) Komisja powinna być uprawniona do przyjęcia środków wykonawczych, pod warunkiem że nie zmieniają one zasadniczych elementów niniejszej dyrektywy. Środki wykonawcze powinny umożliwiać Wspólnocie uwzględnienie przyszłego rozwoju reasekuracji. Środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny być przyjęte zgodnie z decyzją 1999/468/WE.
- (40) Obowiązujące wspólnotowe ramy prawne dla wykonywania działalności ubezpieczeniowej powinny zostać dostosowane tak, aby uwzględnić nowy system nadzorczy dla zakładów reasekuracji ustanowiony na mocy niniejszej dyrektywy i aby zapewnić jednolite ramy prawne dla całego sektora ubezpieczeniowego. W szczególności należy dostosować obecne przepisy, które umożliwiają „pośredni nadzór” nad zakładami reasekuracji przez organy właściwe dla nadzoru zakładów ubezpieczeń bezpośrednich. Ponadto niezbędne jest zniesienie aktualnych przepisów pozwalających, aby Państwa Członkowskie wymagały zastawienia aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń, niezależnie od formy, jaką ten wymóg może przyjąć, gdy ubezpieczyciel jest reasekurowany przez zakład reasekuracji posiadający zezwolenie na mocy niniejszej dyrektywy lub przez zakład ubezpieczeń. Wreszcie, należy ustanowić, aby margines wypłacalności wymagany od zakładów ubezpieczeń wykonujących działalność reasekuracyjną, gdy działalność taka stanowi znaczącą część ich całkowitej działalności, podlegał zasadom wypłacalności przewidzianym w niniejszej dyrektywie dla zakładów reasekuracji. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 73/239/EWG, 92/49/EWG oraz 2002/83/WE.

- (41) Należy zmienić dyrektywę 98/78/WE w celu zagwarantowania, że zakłady reasekuracji w grupie ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej podlegają dodatkowemu nadzorowi w ten sam sposób, co zakłady ubezpieczeń, które są obecnie częścią grupy ubezpieczeniowej.
- (42) Zgodnie z pkt 34 międzyinstytucjonalnego porozumienia dotyczącego stanowienia lepszego prawa ⁽¹⁾, Państwa Członkowskie są zachęcane do sporządzenia, dla ich celów oraz w interesie Wspólnoty, własnych tabel ilustrujących, w możliwie najszerszym zakresie, powiązania pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami jej transpozycji, oraz podania ich do publicznej wiadomości.
- (43) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie ram prawnych dla

podejmowania i prowadzenia działalności reasekuracyjnej, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

- (44) W związku z tym, że niniejsza dyrektywa określa minimalne normy, Państwa Członkowskie mogą ustanowić bardziej restrykcyjne zasady,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady podejmowania i wykonywania na własny rachunek działalności reasekuracyjnej przez zakłady reasekuracji, które wykonują wyłącznie działalność reasekuracyjną i które mają siedzibę w Państwie Członkowskim lub pragną ją tam ustanowić.
2. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:
 - a) zakładów ubezpieczeń, do których stosują się dyrektywy 73/239/EWG lub 2002/83/WE;
 - b) działań i podmiotów, o których mowa w art. 2 i 3 dyrektywy 73/239/EWG;
 - c) działań i podmiotów, o których mowa w art. 3 dyrektywy 2002/83/WE;
 - d) działalności reasekuracyjnej prowadzonej lub w pełni gwarantowanej, z uwagi na istotny interes publiczny, przez rząd Państwa Członkowskiego, działający w charakterze reasekuratora ostatniej szansy, w tym w okolicznościach, gdy rola ta jest wymagana na skutek sytuacji na rynku, w której niewykonalne jest uzyskanie odpowiedniego pokrycia komercyjnego.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosują się następujące definicje:
 - a) „reasekuracja” oznacza działalność polegającą na przyjmowaniu ryzyk cedowanych przez zakład ubezpieczeń

lub przez inny zakład reasekuracji. W przypadku ubezpieczycieli zrzeszonych w towarzystwie Lloyd's, reasekuracja oznacza również działalność polegającą na przyjmowaniu przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji inny niż ubezpieczyciele zrzeszeni w towarzystwie Lloyd's ryzyk cedowanych przez którekolwiek z członków towarzystwa Lloyd's;

- b) „wewnętrzny zakład reasekuracji” oznacza zakład reasekuracji, którego właścicielem jest przedsiębiorstwo finansowe niebędące zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, lub grupą zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, do których ma zastosowanie dyrektywa 98/78/WE, albo którego właścicielem jest przedsiębiorstwo niefinansowe, którego celem jest zapewnienie pokrycia reasekuracyjnego wyłącznie ryzyka przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw, do których należy lub zakładu lub zakładów, których członkiem grupy jest wewnętrzny zakład reasekuracji;
- c) „zakład reasekuracji” oznacza zakład, który otrzymał urzędowe zezwolenie zgodnie z art. 3;
- d) „oddział” oznacza przedstawicielstwo lub oddział zakładu reasekuracji;
- e) „siedziba” oznacza główną siedzibę lub oddział zakładu reasekuracji, z uwzględnieniem lit. d);

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

- f) „rodzime Państwo Członkowskie” oznacza Państwo Członkowskie, w którym znajduje się główna siedziba zakładu reasekuracji;
- g) „Państwo Członkowskie oddziału” oznacza Państwo Członkowskie, w którym znajduje się oddział zakładu reasekuracji;
- h) „przyjmujące Państwo Członkowskie” oznacza Państwo Członkowskie, w którym zakład reasekuracji ma oddział lub świadczy usługi;
- i) „kontrola” oznacza związek między jednostką dominującą a jednostką zależną zgodnie z definicją zawartą w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG⁽¹⁾ lub podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a zakładem;
- j) „znacznym pakietem akcji” oznacza każdy posiadany bezpośrednio lub pośrednio pakiet akcji lub udział w zakładzie stanowiący 10 % lub więcej kapitału lub dający prawo do 10 % lub więcej głosu lub taki, który umożliwia wywieranie znacznego wpływu na zarządzanie tym zakładem;
- k) „jednostka dominująca” oznacza jednostkę dominującą w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
- l) „jednostka zależna” oznacza jednostkę zależną w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
- m) „właściwe organy” oznaczają organy krajowe upoważnione na mocy ustawy lub rozporządzenia do nadzorowania zakładów reasekuracji;
- n) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest powiązanych ze sobą przez:
- udział kapitałowy, który oznacza własność, bezpośrednio lub za pomocą kontroli, co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa; lub
 - kontrolę, we wszystkich przypadkach, o których mowa w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG lub podobne powiązanie między dowolną osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem;
- o) „przedsiębiorstwo finansowe” oznacza jedną z poniższych jednostek:
- instytucję kredytową, instytucję finansową lub przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych w rozumieniu art. 1 ust. 5 i art. 1 ust. 23 dyrektywy 2000/12/WE⁽²⁾;
 - zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniową grupę kapitałową w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE;
 - przedsiębiorstwo inwestycyjne lub instytucję finansową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE⁽³⁾;
 - finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu art. 2 ust. 15 dyrektywy 2002/87/WE;
- p) „spółka celowa (podmiot specjalnego przeznaczenia)” oznacza przedsiębiorstwo, posiadające osobowość prawną lub nie, niebędące istniejącym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, które przejmuje ryzyko od zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji oraz w pełni finansuje ekspozycję z tytułu takich ryzyk z wpływów z emisji dłużnej lub innego mechanizmu finansowania, gdzie prawa spłaty dostawców takiego długu lub innych mechanizmów finansowania są podporządkowane zobowiązaniom reasekuracyjnym tej spółki;
- q) „reasekuracja ograniczona” oznacza reasekurację, w której jawnie określona maksymalna, możliwa szkoda, wyrażona jako maksymalna wielkość przenoszonego ryzyka ekonomicznego wynikającego zarówno ze znaczącego ryzyka złej wyceny ryzyk ubezpieczeniowych, jak i z ryzyka niepewności czasu płatności, przewyższa wysokość składki w okresie obowiązywania umowy o kwotę ograniczoną, ale znaczącą, oraz ma przynajmniej jedną z następujących dwóch cech:
- jawny i znaczący wpływ wartości pieniądza w czasie;
 - postanowienia umowne zmierzające do wyrównania bilansu doświadczenia gospodarczego stron w czasie w celu osiągnięcia docelowego transferu ryzyka.

⁽¹⁾ Siódma dyrektywa Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. L 193 z 18.7.1983, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/51/WE.

⁽²⁾ Dyrektywa 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, str. 1).

2. Do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu świadczenie przez zakład reasekuracji usług pokrycia ryzyk instytucji pracowniczych programów emerytalnych objętych zakresem dyrektywy 2003/41/WE⁽¹⁾ w przypadkach gdy prawo rodzimego Państwa Członkowskiego takiej instytucji na to pozwala, jest również uważane za działalność objętą zakresem niniejszej dyrektywy.

Do celów ust. 1 lit. d) jakakolwiek trwała obecność zakładu reasekuracji na terytorium Państwa Członkowskiego traktowana jest w taki sam sposób, jak przedstawicielstwo lub oddział, nawet jeżeli obecność taka nie przybiera formy przedstawicielstwa lub oddziału, ale składa się zaledwie z biura zarządzanego przez pracowników własnych zakładu lub niezależną osobę ze stałym upoważnieniem do działania na rzecz zakładu, tak jak miałyby to miejsce w przypadku przedstawicielstwa.

Do celów ust. 1 lit. j) niniejszego artykułu oraz w kontekście art. 12 i art. 19–23 oraz innych wielkości pakietów akcji określonych w art. 19–23 uwzględnia się prawa głosu określone w art. 92 dyrektywy 2001/34/WE⁽²⁾.

Do celów ust. 1 lit. l) każda jednostka zależna zakładu zależnego jest również uważana za jednostkę zależną przedsiębiorstwa, będącego ostateczną jednostką dominującą tych przedsiębiorstw.

Do celów ust. 1 lit. n):

- wszelkie jednostki zależne danej jednostki zależnej są również uważane za jednostki zależne jednostki dominującej stojącej na czele tych przedsiębiorstw,
- sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest trwale powiązanych z jedną i tą samą osobą za pomocą kontroli, również uważa się za bliskie powiązanie tych osób.

3. W przypadku gdy niniejsza dyrektywa odnosi się do euro, za równowartość w walucie krajowej według kursu obowiązującego od dnia 31 grudnia danego roku przyjmuje się wartość ustaloną na ostatni dzień października tego roku, w którym równowartości euro podane były we wszystkich walutach Wspólnoty.

TYTUŁ II

PODEJMOWANIE DZIAŁALNOŚCI REASEKURACYJNEJ I ZEZWOLENIE DLA ZAKŁADU REASEKURACJI

Artykuł 3

Zasada zezwolenia

Podejmowanie działalności reasekuracyjnej wymaga uprzedniego uzyskania urzędowego zezwolenia.

O zezwolenie występuje do właściwych organów rodzimego Państwa Członkowskiego:

- a) każde przedsiębiorstwo, które ustanawia swoją główną siedzibę na terytorium tego Państwa;
- b) każdy zakład reasekuracji, który po uzyskaniu zezwolenia rozszerza swoją działalność na operacje reasekuracyjne inne, niż te, na które uzyskał zezwolenie.

Artykuł 4

Zakres zezwolenia

1. Zezwolenie wydane zgodnie z art. 3 jest ważne w całej Wspólnocie. Umożliwia ono zakładowi reasekuracji

wykonywanie w niej działalności w ramach prawa przedsiębiorczości albo swobody świadczenia usług.

2. Zezwolenia udziela się dla operacji reasekuracyjnych ubezpieczeń innych niż na życie, operacji reasekuracyjnych ubezpieczeń na życie lub wszystkich rodzajów operacji reasekuracyjnych, zgodnie z wnioskiem złożonym przez występującego o zezwolenie.

Jest on rozpatrywany z uwzględnieniem planu działalności przedłożonego zgodnie z art. 6 lit. b) i art. 11 oraz spełnienia warunków określonych dla uzyskania zezwolenia przez Państwo Członkowskie, w którym dany zakład reasekuracji ubiega się o zezwolenie.

Artykuł 5

Forma zakładu reasekuracji

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga, aby każdy zakład reasekuracji, który ubiega się o zezwolenie, przyjął jedną z form określonych w załączniku I.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235 z 23.9.2003, str. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznych notowań giełdowych oraz zakresu informacji dotyczących papierów wartościowych podlegających obowiązkowi publikacji (Dz.U. L 184 z 6.7.2001, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

Zakład reasekuracji może również przyjąć formę spółki europejskiej (SE) określonej w rozporządzeniu (WE) nr 2157/2001⁽¹⁾.

Artykuł 8

2. Państwa Członkowskie mogą, we właściwych przypadkach, tworzyć zakłady w dowolnej formie dopuszczonej przez przepisy prawa publicznego, pod warunkiem że przedmiotem działalności takich podmiotów są operacje reasekuracyjne prowadzone w warunkach równoważnych warunkom działalności zakładów ustanowionych na mocy prawa prywatnego.

Główna siedziba zakładu reasekuracji

Państwa Członkowskie wymagają, aby główne siedziby zakładów reasekuracji znajdowały się w tym samym Państwie Członkowskim, co ich siedziby statutowe.

Artykuł 6

Artykuł 9

Warunki

Warunki polis i taryfy składek

Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, który ubiega się o zezwolenie:

- a) ograniczenia przedmiotu działalności do działalności reasekuracyjnej i powiązanych operacji; wymóg ten może obejmować funkcję i działalność spółki holdingowej w odniesieniu do działań sektora finansowego w rozumieniu art. 2 pkt 8 dyrektywy 2002/87/WE;
- b) przedłożenia planu działalności zgodnie z art. 11;
- c) posiadania minimalnego funduszu gwarancyjnego określonego w art. 40 ust. 2;
- d) sprawnego zarządzania przez osoby cieszące się nieopozłakowaną opinią i mające właściwe kwalifikacje lub doświadczenie zawodowe.

1. Niniejsza dyrektywa nie stanowi dla Państw Członkowskich przeszkody w utrzymaniu w mocy lub przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, wymagających zatwierdzenia aktu założycielskiego i statutu spółki oraz podania do wiadomości wszystkich innych dokumentów koniecznych do normalnego sprawowania nadzoru.

2. Jednakże Państwa Członkowskie nie mogą przyjmować przepisów wymagających uprzedniej zgody lub systematycznego zgłaszania ogólnych i szczegółowych warunków polis, taryf składek oraz formularzy i innych drukowanych dokumentów, które zakład reasekuracji zamierza stosować w swoich kontaktach z zakładami dokonującymi cesji lub retrocesji.

Artykuł 7

Artykuł 10

Bliskie powiązania

Wymagania gospodarcze rynku

1. W przypadku istnienia bliskich powiązań między zakładem reasekuracji i inną osobą fizyczną lub prawną, właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas gdy powiązania te nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu przez nie funkcji nadzoru.

Państwa Członkowskie nie mogą wymagać, aby wniosek o zezwolenie był rozpatrywany w świetle gospodarczych wymagań rynku.

2. Właściwe organy odmawiają udzielenia zezwolenia, jeżeli przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego mające zastosowanie do jednej lub więcej osób fizycznych lub prawnych, z którymi zakład reasekuracji posiada bliskie powiązania, lub trudności w stosowaniu takich przepisów, uniemożliwiają skuteczne wykonywanie funkcji nadzoru.

Artykuł 11

Plan działalności

3. Właściwe organy wymagają od zakładów reasekuracji dostarczania im informacji potrzebnych do stałego monitorowania zgodności z warunkami określonymi w ust. 1.

1. Plan działalności, o którym mowa w art. 6 lit. b), zawiera dane szczegółowe lub dowody dotyczące:

- a) rodzaju ryzyk, które zakład reasekuracji zamierza ubezpieczać;
- b) rodzajów umów reasekuracji, które zakład reasekuracji zamierza zawierać z zakładami dokonującymi cesji;
- c) podstawowych wytycznych dotyczących retrocesji;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE) (Dz.U. L 294 z 10.11.2001, str. 1). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 885/2004 (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 1).

- d) pozycji składających się na minimalny fundusz gwarancyjny;
- e) oszacowania dotyczące kosztów ustanowienia służb administracyjnych oraz struktury organizacyjnej zapewniającej działalność oraz środków finansowych na pokrycie tych kosztów.

2. Oprócz wymogów określonych w ust. 1, plan działalności na pierwsze trzy lata obrachunkowe zawiera:

- a) oszacowania dotyczące kosztów administracyjnych niebędących kosztami organizacji, w szczególności ogólnych kosztów bieżących i prowizji;
- b) oszacowania dotyczące składek lub wkładów i roszczeń;
- c) prognozę bilansu;
- d) oszacowania dotyczące środków finansowych przeznaczonych na pokrycie zobowiązań ubezpieczeniowych oraz marginesu wypłacalności.

Artykuł 12

Akcjonariusze i wspólnicy posiadający znaczne pakiety akcji

Właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego nie udzielają zakładowi reasekuracji zezwolenia na podjęcie działalności reasekuracyjnej, dopóki nie zostaną poinformowane o tożsamości akcjonariuszy lub wspólników, pośrednich lub bezpośrednich, będących osobami fizycznymi lub prawnymi, którzy posiadają znaczne pakiety akcji w tym zakładzie, oraz o wysokości tych pakietów.

Te same organy odmawiają udzielenia zezwolenia, jeżeli uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowego i ostrożnego zarządzania zakładem reasekuracji, nie uznają kwalifikacji akcjonariuszy lub wspólników za odpowiednie.

Artykuł 13

Odmowa udzielenia zezwolenia

Każda decyzja odmawiająca udzielenia zezwolenia zawiera dokładne uzasadnienie; o decyzji tej powiadamia się przedmiotowy zakład.

Każde Państwo Członkowskie wprowadzi przepis umożliwiający odwołanie się do sądu, zgodnie z art. 53, w przypadku wydania decyzji odmownej.

Taki przepis zostaje również wprowadzony w odniesieniu do przypadków gdy właściwe organy nie rozpatrzą wniosku o udzielenie zezwolenia w terminie sześciu miesięcy od daty jego otrzymania.

Artykuł 14

Wczesniejsze konsultacje z właściwymi organami innych Państw Członkowskich

1. Z właściwymi organami innego zaangażowanego Państwa Członkowskiego prowadzone są konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi reasekuracji, który jest:

- a) jednostką zależną zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, prowadzone są konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi reasekuracji, który jest:

- a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającym zezwolenie we Wspólnocie; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

3. Odpowiednie właściwe organy, o których mowa w ust. 1 i 2, konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny odpowiedniości akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują one sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do odpowiedniości akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu istotne dla innych właściwych organów uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także w prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.

TYTUŁ III

WARUNKI REGULUJĄCE DZIAŁALNOŚĆ REASEKURACYJNĄ

ROZDZIAŁ 1

Artykuł 16

Zasady i metody nadzoru finansowego**Nadzór nad oddziałami utworzonymi w innym Państwie Członkowskim**

Sekcja 1

Właściwe organy i zasady ogólne

Artykuł 15

Właściwe organy i przedmiot nadzoru

1. Nadzór finansowy nad zakładem reasekuracji, w tym nad działalnością, którą zakład prowadzi przez swoje oddziały albo w ramach swobody świadczenia usług, stanowi wyłączną odpowiedzialność rodzimego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 17

Rachunkowość, informacje ostrożnościowe i statystyczne: kompetencje nadzorcze

Jeżeli właściwe organy przyjmującego Państwa Członkowskiego mają podstawy uważać, że działalność zakładu reasekuracji może naruszyć jego prawidłową kondycję finansową, powiadamiają o tym właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu reasekuracji. Te ostatnie ustalają, czy zakład reasekuracji postępuje zgodnie z zasadami nadzoru ostrożnościowego ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

1. Każde Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, którego główna siedziba mieści się na jego terytorium, sporządzania rocznego sprawozdania finansowego, obejmującego wszystkie rodzaje działalności, jego sytuacji finansową oraz wypłacalność.

2. Nadzór finansowy prowadzony na mocy ust. 1 obejmuje sprawdzenie, w odniesieniu do całej działalności zakładu reasekuracji, jego stopnia wypłacalności, tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i aktywów przeznaczonych na ich pokrycie, zgodnie z ustanowionymi zasadami lub praktyką stosowaną w rodzimym Państwie Członkowskim w oparciu o przepisy przyjęte na poziomie wspólnotowym.

2. Państwa Członkowskie wymagają od zakładów reasekuracji, których główne siedziby mieszczą się na ich terytorium, okresowego przedstawiania sprawozdań, wraz z dokumentami statystycznymi koniecznymi do celów nadzoru. Właściwe organy wymieniają między sobą dokumenty i informacje przydatne do celów nadzoru.

3. Rodzime Państwo Członkowskie zakładu reasekuracji nie może odrzucić umowy retrocesji zawartej przez zakład reasekuracji z innym zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane na mocy niniejszej dyrektywy lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektyw 73/239/EWG lub 2002/83/WE z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub zakładu ubezpieczeń.

3. Każde Państwo Członkowskie podejmuje wszelkie konieczne środki w celu zapewnienia właściwym organom uprawnień i środków niezbędnych do sprawowania nadzoru nad działalnością zakładów reasekuracji mających główne siedziby na ich terytorium, w tym działalności prowadzonej poza tym terytorium.

4. Właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego wymagają, aby każdy zakład reasekuracji dysponował prawidłowymi procedurami administracyjnymi i księgowymi oraz odpowiednimi mechanizmami kontroli wewnętrznej.

4. W szczególności właściwe organy są uprawnione do:

a) przeprowadzania szczegółowych badań dotyczących sytuacji zakładu reasekuracji oraz całej jego działalności, między innymi przez zbieranie informacji lub wymaganie złożenia dokumentów dotyczących jego działalności reasekuracyjnej i retrocesyjnej oraz przez prowadzenie kontroli na miejscu, w lokalu zakładu;

- b) podejmowania wszelkich właściwych i koniecznych środków wobec zakładu reasekuracji, członków jego zarządu lub kierownictwa, lub wobec osób sprawujących kontrolę nad zakładem, aby zapewnić utrzymanie zgodności wykonywania działalności przez zakład reasekuracji z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, które muszą być przestrzegane przez zakład reasekuracji w każdym Państwie Członkowskim;
- c) zagwarantowania stosowania tych środków, w razie konieczności w drodze przymusu oraz, gdy jest to właściwe, na drodze sądowej.

Państwa Członkowskie mogą także wprowadzić możliwość uzyskiwania przez właściwe organy wszelkich informacji dotyczących umów, które są zawierane przez pośredników.

Artykuł 18

Przeniesienie portfela

Na mocy warunków ustanowionych przez prawo krajowe każde Państwo Członkowskie udziela zakładom reasekuracji, których główne siedziby mieszczą się na jego terytorium, zezwolenia na przeniesienie części lub całości portfela umów ubezpieczeń zawartych w ramach prawa przedsiębiorczości albo w ramach swobody świadczenia usług, na rzecz zakładu przejmującego, mającego siedzibę we Wspólnocie, w przypadku gdy właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu przejmującego poświadczą, że ten ostatni, po uwzględnieniu przejętego portfela, posiada niezbędny margines wypłacalności, o którym mowa w rozdziale 3.

Sekcja 2

Znaczne pakiety akcji

Artykuł 19

Nabywanie

Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej zamierzającej posiadać, pośrednio lub bezpośrednio, znaczny pakiet akcji zakładu reasekuracji, powiadomienia o tym w pierwszej kolejności właściwych organów rodzimego Państwa Członkowskiego, ze wskazaniem wielkości udziałów, które zamierza objąć. Ponadto osoba taka musi powiadomić właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego w przypadku zamiaru zwiększenia swojego znacznego pakietu akcji w stopniu powodującym, że posiadany przez nią pakiet pod względem liczby głosów lub wysokości kapitału wyniesie lub przekroczy 20 %, 33 % lub 50 % lub powoduje, że zakład reasekuracji stałby się jego jednostką zależną.

Właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego mają najwyżej trzy miesiące, licząc od daty zawiadomienia przewidzianego w akapicie pierwszym, aby sprzeciwić się takiemu zamiarowi, jeżeli mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego i rozsądnego zarządzania danym zakładem reasekuracji, nie uznają za odpowiednie kwalifikacji osoby określonej w akapicie pierwszym. W przypadku gdy organy te nie są przeciwne przedmiotowemu zamiarowi, mogą ustalić maksymalny termin jego wykonania.

Artykuł 20

Nabywanie przez przedsiębiorstwa finansowe

Jeżeli nabywcą pakietu akcji, o którym mowa w art. 19, jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub jednostka dominująca takiego podmiotu, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierza nabyć taki pakiet akcji, stałoby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom, o których mowa w art. 14.

Artykuł 21

Zbywanie

Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej zamierzającej zbyć, pośrednio lub bezpośrednio, znaczny pakiet akcji zakładu reasekuracji, powiadomienia o tym w pierwszej kolejności właściwych organów rodzimego Państwa Członkowskiego, ze wskazaniem wielkości pakietu akcji, który zamierza ona zbyć.

Osoba taka powiadamia również właściwe organy w przypadku zamiaru zmniejszenia swojego znacznego pakietu akcji w stopniu powodującym, że posiadany przez nią pakiet pod względem liczby głosów lub wysokości kapitału spada poniżej 20 %, 33 % lub 50 %, lub powoduje, że zakład reasekuracji przestałby być jego jednostką zależną.

Artykuł 22

Informacje przekazywane właściwym organom przez zakład reasekuracji

Po powzięciu wiadomości o każdym nabyciu lub zbyciu pakietów akcji, wskutek których wielkość posiadanych pakietów przekracza lub spada poniżej progów określonych w art. 19 i 21, zakłady reasekuracji powiadamiają o tym właściwe organy swojego rodzimego Państwa Członkowskiego.

Przynajmniej raz w roku zakłady reasekuracji przekazują również właściwym organom informacje dotyczące nazw akcjonariuszy i wspólników posiadających znaczne pakiety akcji oraz wielkość tych pakietów, wykazanych, na przykład, na podstawie informacji otrzymanych podczas zwyczajnego zgromadzenia akcjonariuszy lub wspólników lub w wyniku

zastosowania się do przepisów dotyczących spółek giełdowych.

Artykuł 23

Znaczne pakiety akcji: kompetencje właściwych organów

W przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby określone w art. 19 stanowi przeszkodę w rozsądnym i rozsądnym zarządzaniu zakładem reasekuracji, Państwa Członkowskie wymagają od właściwych organów rodzimego Państwa Członkowskiego podjęcia odpowiednich środków w celu zakończenia takiego stanu. Środki te mogą polegać na przykład na: nakazach, sankcjach nałożonych na członków zarządu i kierownictwa lub zawieszeniu korzystania z praw głosu wynikających z liczby posiadanych akcji przysługujących danym akcjonariuszom lub wspólnikom.

Podobne środki stosują się do osób fizycznych lub prawnych, które nie dopełnią obowiązku wcześniejszego przekazania informacji nałożonego zgodnie z art. 19. Jeżeli pomimo sprzeciwu właściwych organów dochodzi do nabycia pakietu akcji, Państwa Członkowskie, niezależnie od zastosowania innych sankcji, przewidują zawieszenie wykonywania odpowiedzialnych praw głosu albo unieważnienie głosów oddanych, albo dopuszczają możliwość ich unieważnienia.

Sekcja 3

Tajemnica zawodowa i wymiana informacji

Artykuł 24

Zobowiązanie

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie osoby pracujące obecnie lub w przeszłości dla właściwych organów, jak również biegli rewidenci i biegli działający w imieniu właściwych organów, są zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej.

Zgodnie z tym zobowiązaniem oraz bez uszczerbku dla przypadków podlegających prawu karnemu, żadne poufne informacje, które mogą być przez nie uzyskane podczas wykonywania swoich obowiązków, nie mogą zostać ujawnione żadnej osobie lub organowi, z wyjątkiem informacji w formie zestawień lub podsumowań uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego zakładu reasekuracji.

2. Jednakże w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu reasekuracji lub przymusowego postawienia go w stan likwidacji, poufne informacje, które nie dotyczą osób trzecich uczestniczących w próbie ratowania tego zakładu, mogą

zostać ujawnione podczas prowadzenia postępowania cywilnego lub handlowego.

Artykuł 25

Wymiana informacji pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich

Artykuł 24 nie stanowi dla właściwych organów różnych Państw Członkowskich przeszkody w wymianie informacji, zgodnie z przepisami dyrektyw mającymi zastosowanie do zakładów reasekuracji. Informacje te podlegają warunkom tajemnicy zawodowej ustanowionym w art. 24.

Artykuł 26

Umowy o współpracy z państwami trzecimi

Państwa Członkowskie mogą zawierać umowy o współpracy przewidujące wymianę informacji z właściwymi organami państw trzecich lub z innymi organami lub podmiotami państw trzecich w rozumieniu art. 28 ust. 1 i 2 jedynie wówczas, gdy ujawniane informacje objęte są gwarancjami tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnymi warunkom określonym w niniejszej sekcji. Taka wymiana informacji służy wykonywaniu zadań nadzoru przez wspomniane organy lub podmioty.

W przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może ona zostać ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a we właściwych przypadkach, może to nastąpić jedynie dla celów, na które te organy wyraziły zgodę.

Artykuł 27

Wykorzystanie poufnych informacji

Właściwe organy, które otrzymały poufne informacje zgodnie z art. 24 i 25, mogą je wykorzystywać tylko w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- a) w celu sprawdzenia, czy zostały spełnione warunki regulujące podejmowanie działalności reasekuracyjnej oraz ułatwianie monitorowania i wykonywania takiej działalności, w szczególności w odniesieniu do monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej;
- b) w celu nałożenia sankcji;
- c) w postępowaniu administracyjnym odwoławczym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe organy; lub

d) w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 53 lub na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie i innych dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

Artykuł 28

Wymiana informacji z innymi organami

1. Artykuły 24 i 27 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku gdy w tym samym Państwie Członkowskim działają dwa lub więcej właściwe organy, lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi organami i:

- a) organami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz organami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi;
- b) podmiotami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym i upadłościowym zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach; oraz
- c) osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie wymaganego prawem badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych lub ujawniania informacji organom prowadzącym przymusowe postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, koniecznych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te organy, podmioty i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w art. 24.

2. Nie naruszając art. 24–27, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi organami i:

- a) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie podmiotów uczestniczących w postępowaniu likwidacyjnym i upadłościowym zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach; lub
- b) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania przewidzianych prawem kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych; lub
- c) niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji prowadzącymi przewidziany prawem nadzór nad tymi zakładami oraz podmiotami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- a) wymiana informacji ma na celu wykonywanie lub nadzorowanie przewidzianego prawem nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym;
- b) informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonym art. 24;
- c) w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a we właściwych przypadkach, może być ujawniona jedynie do celów, na które te organy wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy organów, osób i podmiotów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.

3. Nie naruszając art. 24–27, Państwa Członkowskie mogą zezwolić, w celu wzmocnienia stabilności, w tym integralności, systemu finansowego, na wymianę informacji między właściwymi organami i organami lub podmiotami odpowiedzialnymi z mocy prawa za wykrywanie i dochodzenie naruszeń prawa spółek.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- a) informacja ta ma na celu wykonywanie zadań wskazanych w akapicie pierwszym;
- b) informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonym art. 24;
- c) w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a we właściwych przypadkach, jedynie do celów, na które te organy wyraziły zgodę.

W przypadku gdy w Państwie Członkowskim organy lub podmioty, o których mowa w akapicie pierwszym, wykonują swoje zadania dotyczące wykrywania lub dochodzenia za pomocą osób do tego celu wyznaczonych ze względu na ich szczególne kompetencje, niezatrudnionych w sektorze publicznym, możliwość wymiany informacji przewidziana w akapicie pierwszym może zostać rozszerzona na takie osoby na warunkach określonych w akapicie drugim.

W celu wykonania przepisów pkt c) akapitu drugiego, organy lub podmioty, o których mowa w akapicie pierwszym przedstawiają właściwym organom, które ujawniły dane informacje, nazwiska i dokładny zakres obowiązków osób, którym informacje te mają być przesłane.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwy organów lub podmiotów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.

Artykuł 29

Przekazywanie informacji bankom centralnym i organom monetarnym

Przepisy niniejszej sekcji nie stanowią przeszkody dla właściwych organów w przekazywaniu bankom centralnym i innym podobnym podmiotom pełniącym rolę organów monetarnych, oraz jeśli to właściwe, innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzór nad systemem płatności, informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań. Przepisy te nie stanowią również przeszkody dla takich organów lub podmiotów w przekazywaniu właściwym organom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów art. 27.

Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonym w niniejszej sekcji.

Artykuł 30

Ujawnianie informacji administracji rządowej odpowiedzialnej za prawodawstwo w dziedzinie finansów

Nie naruszając art. 24 i 27, Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z przepisami prawa, zezwolić na ujawnienie niektórych informacji innym departamentom centralnej administracji rządowej odpowiedzialnym za prawodawstwo w sprawie nadzoru nad instytucjami kredytowymi, instytucjami finansowymi, przedsiębiorstwami świadczącymi usługi inwestycyjne i nad zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji oraz inspektorom działającym w imieniu tych departamentów.

Jednakże takie ujawnienia informacji mogą mieć miejsce jedynie w przypadku gdy jest to niezbędne z powodu nadzoru ostrożnościowego.

Państwa Członkowskie gwarantują jednak, że informacje otrzymane zgodnie z art. 25 i 28 ust. 1 oraz informacje uzyskane w drodze kontroli na miejscu, o której mowa w art. 16, nie mogą nigdy zostać ujawnione w przypadkach określonych w niniejszym artykule, o ile nie wyrażą na to wyraźnej zgody właściwe organy, które te informacje ujawniły, lub właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym została przeprowadzona weryfikacja na miejscu.

Sekcja 4

Obowiązki biegłych rewidentów

Artykuł 31

Obowiązki biegłych rewidentów

1. Państwa Członkowskie gwarantują co najmniej, że każda osoba zatwierdzona zgodnie z dyrektywą 84/253/EWG⁽¹⁾, wykonująca w zakładzie reasekuracji zadanie opisane w art. 51 dyrektywy 78/660/EWG⁽²⁾, art. 37 dyrektywy 83/349/EWG lub art. 31 dyrektywy 85/611/EWG⁽³⁾, lub jakiegokolwiek inne zadanie przewidziane prawem, ma obowiązek niezwłocznego zgłaszania właściwym organom wszelkich faktów lub decyzji dotyczących tego zakładu, o których zdobędzie informacje w trakcie wykonywania swoich zadań, a które mogą:

- a) stanowić istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które ustanawiają warunki udzielania zezwolenia zakładom ubezpieczeń lub zakładom reasekuracji, lub regulują prowadzenie działalności zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji; lub
- b) mieć wpływ na ciągłość działania zakładu reasekuracji; lub
- c) spowodować odmowę zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub spowodować wydanie opinii z zastrzeżeniem.

Osoba ta ma również obowiązek powiadomienia o jakichkolwiek faktach i decyzjach, o których dowiaduje się w trakcie wykonywania swoich zadań, zgodnie z opisem w akapicie pierwszym, w zakładzie posiadającym bliskie powiązania wynikające ze stosunku kontroli z zakładem reasekuracji, w którym osoba ta wykonuje wyżej wspomniane zadania.

(¹) Ósma dyrektywa Rady 84/253/EWG z dnia 10 kwietnia 1984 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie zatwierdzania osób odpowiedzialnych za dokonywanie ustawowych kontroli dokumentów rachunkowych (Dz.U. L 126 z 12.5.1984, str. 20).

(²) Czwarta dyrektywa Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/51/WE.

(³) Dyrektywa Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

2. Ujawnienie właściwym organom wszelkich faktów lub decyzji określonych w ust. 1 niniejszego artykułu przez osoby zatwierdzone na podstawie dyrektywy 84/253/EWG, nie stanowi naruszenia jakichkolwiek ograniczeń dotyczących ujawniania informacji nałożonych umową lub jakimkolwiek przepisem ustawowym, wykonawczym lub administracyjnym, ani też nie powoduje jakiegokolwiek odpowiedzialności tych osób.

ROZDZIAŁ 2

Zasady dotyczące rezerw techniczno-ubezpieczeniowych

Artykuł 32

Tworzenie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji utworzenia odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w odniesieniu do całej jego działalności.

Wysokość tych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych ustala się zgodnie z zasadami ustanowionymi w dyrektywie 91/674/EWG. We właściwych przypadkach rodzime Państwo Członkowskie może ustalić bardziej szczegółowe zasady zgodnie z art. 20 dyrektywy 2002/83/WE.

2. Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania aktywów stanowiących pokrycie rezerwy składek oraz rezerwy na niewypłacone odszkodowania i świadczenia, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji, którzy otrzymał zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywami: 73/239/EWG lub 2002/83/WE.

3. Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez należności od reasekuratorów, którzy nie otrzymali zezwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zakładów ubezpieczeń, które nie otrzymały zezwolenia zgodnie z dyrektywami 73/239/EWG lub 2002/83/WE, ustala ono warunki przyjmowania takich roszczeń.

Artykuł 33

Rezerwa na wyrównanie szkodowości (ryzyka)

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, który reasekuruje ryzyka należące do klasy 14 wymienionej w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, utworzenia rezerwy na wyrównanie szkodowości (ryzyka) do celów pokrycia ewentualnego deficytu technicznego lub przekraczającego przeciętny poziom wskaźnika szkodowości, które wystąpiły w tej klasie w danym roku obrachunkowym.

2. Rezerwę na wyrównanie szkodowości (ryzyka) dla reasekuracji kredytu oblicza się zgodnie z zasadami ustanowionymi przez rodzime Państwo Członkowskie, zgodnie z jedną z czterech metod ustalonych w pkt D Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, które uznaje się za równoważne.

3. Rodzime Państwo Członkowskie może zwolnić zakłady reasekuracji z obowiązku tworzenia rezerw na wyrównanie szkodowości (ryzyka) odnoszących się do reasekuracji ubezpieczeń kredytu, w przypadku gdy składki lub wkłady należne z tytułu reasekuracji ubezpieczeń kredytu stanowią mniej niż 4 % wszystkich należnych składek lub wkładów oraz wynoszą mniej niż 2 500 000 EUR.

4. Rodzime Państwo Członkowskie może wymagać od każdego zakładu reasekuracji utworzenia rezerwy na wyrównanie szkodowości (ryzyka) dla klas ryzyka innych niż reasekuracja ubezpieczenia kredytu. Rezerwy na wyrównanie szkodowości (ryzyka) oblicza się zgodnie z zasadami określonymi przez rodzime Państwo Członkowskie.

Artykuł 34

Aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga, aby każdy zakład reasekuracji inwestował aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz rezerwy na wyrównanie szkodowości (ryzyka), określonej w art. 33, zgodnie z następującymi zasadami:

- a) aktywa uwzględniają rodzaj działalności wykonywanej przez zakład reasekuracji, w szczególności rodzaj, kwotę i czas przewidywanych wypłat roszczeń, w taki sposób, aby zapewnić wystarczalność, płynność, bezpieczeństwo, jakość, zyskowność i dopasowanie inwestycji;
- b) zakład reasekuracji zapewnia, aby aktywa były zróżnicowane i odpowiednio rozłożone oraz umożliwiały właściwe reagowanie na zmiany w otoczeniu gospodarczym, w szczególności na rozwój sytuacji na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub poważne w skutkach katastrofy. Zakład ocenia wpływ nietypowych uwarunkowań rynkowych na jego aktywa i różnicuje aktywa w taki sposób, aby ograniczyć taki wpływ;
- c) lokaty w aktywa, które nie są dopuszczone do obrotu na regulowanym rynku finansowym są w każdym wypadku utrzymywane na ostrożnym poziomie;
- d) lokaty w instrumenty pochodne są dopuszczalne, pod warunkiem że przyczyniają się do zmniejszenia ryzyk inwestycyjnych lub ułatwiają sprawne zarządzanie portfelem. Ich wycena jest dokonywana na zasadzie ostrożnościowej, z uwzględnieniem aktywów bazowych, i włączona do wyceny aktywów instytucji. Instytucja unika również nadmiernej ekspozycji na ryzyko w stosunku do jednego kontrahenta oraz w stosunku do innych operacji pochodnych;

e) aktywa są prawidłowo zróżnicowane w taki sposób, aby uniknąć nadmiernego oparcia na jednym, szczególnym składniku aktywów, emitencie lub grupie przedsiębiorstw, oraz akumulacji ryzyka w portfelu jako całości. Lokaty w aktywach wyemitowanych przez tego samego emitenta lub emitentów należących do tej samej grupy nie mogą narażać zakładu na nadmierną koncentrację ryzyka.

Państwa Członkowskie mogą postanowić o niestosowaniu wymogów określonych w lit. e) do lokat w obligacjach rządowych.

2. Państwa Członkowskie nie wymagają od zakładów reasekuracji, znajdujących się na ich terytorium, aby inwestowały w poszczególne rodzaje aktywów.

3. Państwa Członkowskie nie uzależniają decyzji inwestycyjnych zakładów reasekuracji, znajdujących się na ich terytorium, lub podmiotów zarządzających ich lokatami od jakiegokolwiek rodzaju uprzedniej zgody lub wymogu dokonywania systematycznych notyfikacji.

4. Nie naruszając ust. 1–3, rodzime Państwo Członkowskie może, w odniesieniu do każdego zakładu reasekuracji, którego siedziba główna znajduje się na jego terytorium, określić następujące zasady ilościowe, pod warunkiem uzasadnienia ich wymogami ostrożnościowymi:

- a) lokaty rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w walutach innych niż te, w których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe są ustalone, powinny być ograniczone do 30 %;
- b) lokaty rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w akcjach i innych zbywalnych papierach wartościowych traktowanych jako akcje, obligacjach i dłużnych papierach wartościowych, które nie są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, powinny być ograniczone do 30 %;
- c) rodzime Państwo Członkowskie może wymagać, aby każdy zakład reasekuracji lokował nie więcej niż 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w akcjach i innych zbywalnych papierach wartościowych traktowanych jako akcje, obligacjach, dłużnych papierach wartościowych oraz innych instrumentach rynku pieniężnego i kapitałowego tego samego przedsiębiorstwa, oraz nie więcej niż 10 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w akcjach i innych zbywalnych papierach wartościowych traktowanych jako akcje, obligacjach, dłużnych papierach wartościowych oraz innych instrumentach rynku pieniężnego i kapitałowego przedsiębiorstw należących do tej samej grupy.

5. Ponadto rodzime Państwo Członkowskie ustanawia bardziej szczegółowe zasady ustalania warunków wykorzystania kwot pozostałych po spółce celowej (podmiocie specjalnego przeznaczenia) na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zgodnie z niniejszym artykułem.

ROZDZIAŁ 3

Zasady dotyczące marginesu wypłacalności i funduszu gwarancyjnego

Sekcja 1

Dostępny margines wypłacalności

Artykuł 35

Zasada ogólna

Każde Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, którego główna siedziba znajduje się na jego terytorium, ustanowienia odpowiedniego dostępnego marginesu wypłacalności w odniesieniu do całej jego działalności w każdym czasie, który jest równy co najmniej wymogom niniejszej dyrektywy.

Artykuł 36

Kwalifikujące się pozycje

1. Dostępny margines wypłacalności składa się z aktywów zakładu reasekuracji, wolnych od wszelkich przewidywalnych zobowiązań, pomniejszonych o wartości niematerialne, obejmujące:

- a) wpłacony kapitał zakładowy lub, w przypadku towarzystw reasekuracji wzajemnych, pokryty kapitał zakładowy oraz rachunki członków spełniających wszystkie następujące kryteria:
 - i) akt założycielski i statut spółki określają, że płatności z tych rachunków mogą być dokonywane jedynie na rzecz wspólników, o ile nie spowoduje to obniżenia dostępnego marginesu wypłacalności poniżej wymaganego poziomu, lub, po rozwiązaniu zakładu, jeżeli wszystkie inne długi zakładu zostały uregulowane;
 - ii) akt założycielski i statut spółki określają, w odniesieniu do wszelkich płatności, o których mowa w pkt i), z powodów innych niż indywidualne ustanie bycia wspólnikiem, że właściwe organy muszą zostać powiadomione co najmniej miesiąc wcześniej i mogą zakazać płatności w tym okresie;

- iii) odpowiednie przepisy aktu założycielskiego i statutu spółki mogą być zmieniane tylko po zadeklarowaniu przez właściwe organy, że nie wnoszą one sprzeciwu wobec zmian, bez uszczerbku dla kryteriów określonych w ppkt i) oraz ii);
- b) rezerwy określone przez prawo oraz rezerwy dowolne, które nie odpowiadają zobowiązaniom ubezpieczeniowym i nie są zaklasyfikowane jako rezerwy na wyrównanie szkodowości (ryzyk);
- c) zysk lub stratę przeniesione po potrąceniu należnych dywidend.

2. Dostępny margines wypłacalności zmniejsza się o sumę udziałów własnych posiadanych bezpośrednio przez zakład reasekuracji.

Dla tych zakładów reasekuracji, które stosują dyskonta lub odpisy swoich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych na niewpłacone odszkodowania i świadczenia wynikające z wykonywania działalności reasekuracyjnej innej niż reasekuracja ubezpieczeń na życie, uwzględniając dochody z inwestycji dozwolone na mocy art. 60 ust. 1 lit. g) dyrektywy 91/674/EWG, dostępny margines wypłacalności jest pomniejszony o różnicę pomiędzy niedyskontowanymi rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi lub rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi przed odpisami, wykazanymi w zapisach w księgach handlowych, a zdyskontowanymi rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi lub rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi po odpisach. Korekta ta dokonywana jest dla wszystkich ryzyk wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, z wyjątkiem ryzyk wymienionych w klasach 1 i 2 pkt A tego Załącznika. Dla klas innych niż 1 i 2 wymienionych w pkt A powyższego Załącznika nie jest wymagane dokonywanie jakiegokolwiek korekty w odniesieniu do dyskontowania rocznych opłat ujętych w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych.

Oprócz odpisów wymienionych w akapitach 1 i 2, dostępny margines wypłacalności jest pomniejszany o następujące pozycje:

- a) udziały kapitałowe, które zakład reasekuracji posiada w następujących podmiotach:
 - i) zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE;
 - ii) zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 niniejszej dyrektywy lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE;
 - iii) ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE;

- iv) instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE;
- v) przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/22/EWG⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy 93/6/EWG⁽²⁾;
- b) każdą z następujących pozycji, które zakład reasekuracji posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udziały kapitałowe:
 - i) instrumenty, o których mowa w ust. 4;
 - ii) instrumenty, o których mowa w art. 27 ust. 3 dyrektywy 2002/83/WE;
 - iii) wierzytelności podporządkowane i instrumenty, o których mowa w art. 35 i art. 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

W przypadku gdy udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji, lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odpisów, o których mowa w akapicie trzecim lit. a) i b).

Alternatywnie do potrącania pozycji, o których mowa w akapicie trzecim lit. a) i b), które zakład reasekuracji posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom reasekuracji stosowanie *mutatis mutandis* metod 1, 2, lub 3 określonych w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE. Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie, zakłady reasekuracji, podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 98/78/WE lub dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE,

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych (Dz. U. L 141 z 11.6.1993, str. 27). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. L 35 z 11.2.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/6/EWG z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie adekwatności kapitałowej przedsiębiorstw inwestycyjnych i instytucji kredytowych (Dz. U. L 141 z 11.6.1993, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

nie muszą potrącać pozycji, o których mowa w akapicie trzecim lit. a) i b), posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub zakładach reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru. Do celów potrącania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. f) dyrektywy 98/78/WE.

3. Dostępny margines wypłacalności może również składać się z:

- a) kumulatywnego uprzywilejowanego kapitału zakładowego i kapitału pożyczek podporządkowanych do 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, który z nich jest mniejszy, z których nie więcej niż 25 % składa się z podporządkowanych pożyczek z ustalonym terminem wymagalności, lub kumulatywnego uprzywilejowanego kapitału zakładowego, pod warunkiem że w przypadku upadłości lub likwidacji zakładu reasekuracji istnieją wiążące umowy, na mocy których kapitał pożyczek podporządkowanych lub preferencyjny kapitał zakładowy ma niższą pozycję niż roszczenia wszystkich innych wierzycieli oraz nie będzie zwracany do czasu, aż wszystkie inne zaległe istniejące w tym czasie długi nie zostaną uregulowane.

Kapitał pożyczek podporządkowanych spełnia również następujące warunki:

- i) brane pod uwagę mogą być tylko fundusze opłacone w pełnej wysokości;
- ii) w przypadku pożyczek z ustalonym terminem wymagalności pierwotny termin wymagalności wynosi co najmniej pięć lat. Nie później niż rok przed terminem spłaty zakład reasekuracji przedstawia właściwym organom, w celu uzyskania zgody, plan przedstawiający sposób utrzymania lub podniesienia dostępnego marginesu wypłacalności do wymaganego poziomu w terminie wymagalności, chyba że stopień, w jakim pożyczka może być zaliczona jako składnik marginesu wypłacalności, jest stopniowo ograniczany przez okres co najmniej pięciu lat przed terminem spłaty. Właściwe organy mogą zezwolić na przedterminową spłatę takich pożyczek, pod warunkiem że zakład reasekuracji udzielający pożyczki wystąpi z takim wnioskiem oraz że jego dostępny margines wypłacalności nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;
- iii) pożyczki, których termin wymagalności nie jest ustalony, są spłacane tylko z zachowaniem pięcioletniego terminu wypowiedzenia, o ile pożyczki te nie są już uważane za składnik dostępnego marginesu wypłacalności lub o ile wcześniejsza spłata nie wymaga specjalnej uprzedniej zgody właściwych organów. W tym ostatnim przypadku zakład reasekuracji powiadamia właściwe organy

nie później niż sześć miesięcy przed datą proponowanej spłaty, wyszczególniając dostępny margines wypłacalności i wymagany margines wypłacalności zarówno przed, jak i po dokonaniu spłaty. Właściwe organy zezwalają na spłatę pożyczki tylko w przypadku gdy wysokość dostępnego marginesu wypłacalności zakładu reasekuracji nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;

- iv) umowa pożyczki nie zawiera żadnych klauzul przewidujących, że w szczególnych okolicznościach, innych niż likwidacja zakładu reasekuracji, zadłużenie będzie wymagalne przed uzgodnionym terminem spłaty;
- v) umowa pożyczki może zostać zmieniona jedynie po otrzymaniu od właściwych organów oświadczenia, że nie wnoszą one sprzeciwu do planowanych zmian;
- b) papierów wartościowych bez oznaczonego terminu wymagalności oraz innych instrumentów, włączając w to kumulatywne akcje uprzywilejowane, inne niż wymienione w lit. a), do wysokości 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza, dla ogólnej sumy tych papierów wartościowych oraz kapitału pożyczek podporządkowanych, o którym mowa w lit. a), pod warunkiem że spełniają one następujące warunki:
- i) nie mogą być spłacane z inicjatywy okaziciela lub bez uprzedniej zgody właściwego organu;
- ii) umowa emisji umożliwia zakładowi reasekuracji odroczenie wypłaty odsetek od pożyczki;
- iii) roszczenie pożyczkodawcy wobec zakładu reasekuracji jest spłacane po zaspokojeniu roszczeń wszystkich niepodporządkowanych wierzycieli;
- iv) dokumenty regulujące emisję papierów wartościowych uwzględniają zdolność absorpcji strat związaną z zadłużeniem i niespłaconymi odsetkami, jak również umożliwiają zakładowi reasekuracji kontynuację jego działalności;
- v) brane pod uwagę mogą być tylko w pełni wpłacone sumy.
4. Po złożeniu przez zakład reasekuracji wniosku, wraz z potwierdzającymi dowodami, do właściwego organu Państwa Członkowskiego, oraz za zgodą tego właściwego organu, dostępny margines wypłacalności może również składać się z:
- a) połowy nieopłaconego kapitału zakładowego lub kapitału założycielskiego, jeżeli opłacona część wynosi 25 % tego kapitału, do 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza;

b) w przypadku towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych wykonującego działalność w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie lub innego towarzystwa ubezpieczeń opartego na zasadzie wzajemności ze zmienną wysokością wkładów, wszelkie roszczenia towarzystwa wobec jego członków w formie wezwania do wniesienia dodatkowych wkładów w trakcie roku obrachunkowego, do połowy różnicy między maksymalną wysokością wkładów a wkładami rzeczywiście wniesionymi, z zastrzeżeniem ograniczenia do 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza. Właściwe władze krajowe ustanawiają wytyczne określające warunki, w których akceptowane są dodatkowe wkłady;

c) wszelkich ukrytych rezerw netto wynikających z wyceny aktywów, o ile powyższe ukryte rezerwy netto nie mają wyjątkowego charakteru.

5. Ponadto w odniesieniu do operacji reasekuracji ubezpieczeń na życie, po złożeniu przez zakład reasekuracji wniosku wraz z potwierdzającymi dowodami do właściwych organów rodzimego Państwa Członkowskiego oraz za zgodą tych właściwych organów, dostępny margines wypłacalności może składać się:

a) do dnia 31 grudnia 2009 r. z kwoty równej 50 % przyszłych zysków zakładu, jednakże nieprzekraczającej 25 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza; kwota przyszłych zysków zostaje obliczona poprzez pomnożenie szacowanego rocznego zysku przez czynnik określający przeciętny okres pozostały do końca ubezpieczenia; zastosowany czynnik nie może być większy niż sześć; szacowany roczny zysk nie może przekroczyć średniej arytmetycznej zysków osiągniętych w ciągu ostatnich pięciu lat obrachunkowych w zakresie działalności wymienionych w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE.

Właściwe organy mogą zgodzić się na włączenie kwoty dostępnego marginesu wypłacalności jedynie:

- i) gdy właściwym organom przedłożone zostanie sprawozdanie aktuarialne potwierdzające prawdopodobieństwo pojawienia się tych zysków w przyszłości; oraz
 - ii) o ile nie uwzględniono części przyszłych zysków wynikających z ukrytych rezerw netto, o których mowa w ust. 4 lit. c);
- b) gdy nie stosuje się metody Zillmera lub gdy jest ona stosowana, lecz uzyskana kwota jest niższa od obciążenia z tytułu kosztów uzyskania wliczonych do składki – różnica między rezerwą matematyczną nieobliczaną lub tylko częściowo obliczaną metodą Zillmera a rezerwą matematyczną obliczaną metodą Zillmera, w stosunku odpowiadającym obciążeniu z tytułu kosztów uzyskania wliczonych do składki; wielkość ta nie może jednak przekroczyć 3,5 % sumy różnic między odpowiednimi

sumami kapitału reasekuracji ubezpieczeń na życie i rezerw matematycznych dla wszystkich polis, dla których możliwe jest stosowanie metody Zillmera; różnicę tę zmniejsza się o kwotę niezamortyzowanych kosztów uzyskania, zaksięgowaną jako aktywa.

6. Zmiany do ust. 1–5 niniejszego artykułu w celu uwzględnienia wydarzeń uzasadniających techniczne dostosowanie elementów kwalifikujących się do dostępnego marginesu wypłacalności, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 55 ust. 2.

Sekcja 2

Wymagany margines wypłacalności

Artykuł 37

Wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie

1. Wymagany margines wypłacalności ustala się na podstawie rocznego zbioru składek lub wkładów albo na podstawie średniej wielkości wypłaconych odszkodowań z ostatnich trzech lat obrachunkowych.

Jednakże w przypadku zakładów reasekuracji, które przyjmują do ubezpieczenia tylko jedno lub więcej takich ryzyk, jak ryzyko kredytu, burzy, gradu, mrozu, należy przyjmować średnią szkodowość za okres ostatnich siedmiu lat obrachunkowych.

2. Z zastrzeżeniem art. 40, kwota wymaganego marginesu wypłacalności jest równa wyższemu z dwóch wyników, jak określono w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

3. Podstawę składki oblicza się z wykorzystaniem przypisanych składek lub wkładów brutto, zgodnie z poniższym obliczeniem, i zarobionych składek lub wkładów brutto, zależnie od tego, która z tych wartości jest wyższa.

Składki lub wkłady, dotyczące klas 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, powiększa się o 50 %.

Składki lub wkłady, dotyczące klas innych niż klasy 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, można zwiększyć o najwyżej 50 % w przypadku szczególnych operacji reasekuracyjnych lub typów umów, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 55 ust. 2 niniejszej dyrektywy. Oblicza się sumę składek lub wkładów (łącznie z opłatami dodatkowymi w stosunku do składek lub wkładów) należnych z tytułu wszystkich operacji reasekuracyjnych w ostatnim roku obrachunkowym.

Następnie od uzyskanej kwoty odejmuje się łączną kwotę składek lub wkładów anulowanych w ciągu ostatniego roku obrachunkowego, jak również łączną kwotę podatków i innych obciążeń fiskalnych dotyczących składek lub wkładów składających się na powyższą sumę.

Tak otrzymaną kwotę dzieli się na dwie części – pierwszą, obejmującą do 50 000 000 EUR i drugą, stanowiącą nadwyżkę ponad tę kwotę; oblicza się 18 % i 16 % odpowiednio z pierwszej i drugiej części, a następnie dodaje te kwoty do siebie.

Otrzymaną w ten sposób sumę mnoży się przez odnoszący się do trzech ostatnich lat obrachunkowych współczynnik ustalany jako iloraz wysokości roszczeń pozostałych do zaspokojenia przez zakład reasekuracji, pomniejszonej o kwotę odzyskiwaną w ramach retrocesji, do kwoty roszczeń brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym wypadku niższy niż 50 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład reasekuracji do właściwych organów rodzimego Państwa Członkowskiego i po uzgodnieniu z tymi organami, kwoty odzyskiwane od spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia), określone w art. 46 niniejszej dyrektywy, również mogą być potrącane jako retrocesja.

Za zgodą właściwych organów do wyznaczenia składek lub wkładów mogą być użyte metody statystyczne.

4. Podstawę roszczeń oblicza się w następujący sposób, wykorzystując dla klas 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG odszkodowania, rezerwy i odzyski powiększone o 50 %.

Rezerwę na niewypłacone odszkodowania oraz odzyski, dotyczące klas innych niż klasy 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, można zwiększyć o najwyżej 50 % w przypadku szczególnych operacji reasekuracyjnych lub typów umów, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 55 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

Oblicza się łączną sumę wypłaconych roszczeń (nie pomniejszając jej o roszczenia pokrywane przez retrocesjonariuszy) w okresach określonych w ust. 1.

Do tej sumy dodaje się kwotę rezerw na niewypłacone odszkodowania i świadczenia na koniec ostatniego roku obrachunkowego.

Od otrzymanej sumy odejmuje się kwotę odzysków dokonanych w okresach określonych w ust. 1.

Od pozostałej kwoty odejmuje się kwotę rezerw na niewypłacone odszkodowania i świadczenia ustaloną na początek drugiego roku obrachunkowego poprzedzającego ostatni rok obrachunkowy, za który sporządzono sprawozdanie finansowe. Jeżeli okres odniesienia określony w ust. 1 wynosi siedem lat, od pozostałej kwoty odejmuje się kwotę rezerw na niewypłacone odszkodowania i świadczenia ustaloną na początek szóstego roku obrachunkowego poprzedzającego ostatni rok obrachunkowy, za który sporządzono sprawozdanie finansowe.

Jedną trzecią lub jedną siódmą otrzymanej w ten sposób kwoty, za okres odniesienia określony w ust. 1, dzieli się na dwie części – pierwszą, obejmującą do 35 000 000 EUR i drugą, stanowiącą nadwyżkę ponad tę kwotę; oblicza się

26 % i 23 % odpowiednio z pierwszej i drugiej części, a następnie dodaje te kwoty do siebie.

Otrzymaną w ten sposób sumę mnoży się przez odnoszący się do trzech ostatnich lat obrachunkowych współczynnik ustalany jako iloraz wysokości roszczeń pozostałych do zaspokojenia przez zakład reasekuracji, pomniejszonej o kwotę odzyskiwaną w ramach retrocesji, do kwoty roszczeń brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym wypadku niższy niż 50 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład reasekuracji do właściwych organów rodzimego Państwa Członkowskiego i po uzgodnieniu z tymi organami, kwoty odzyskiwane od spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, *special purpose vehicles*), określone w art. 46, również mogą być potrącane jako retrocesja.

Za zgodą właściwych organów do wyznaczenia roszczeń, rezerw i odzysków mogą być użyte metody statystyczne.

5. Jeżeli wymagany margines wypłacalności, obliczony zgodnie z ust. 2, 3 i 4, jest mniejszy od wymaganego marginesu wypłacalności dla poprzedniego roku, wówczas wymagany margines wypłacalności powinien być co najmniej równy wymaganemu marginesowi wypłacalności dla poprzedniego roku pomnożonemu przez współczynnik obliczony jako iloraz sumy rezerw techniczno-ubezpieczeniowych na niewypłacone odszkodowania i świadczenia na koniec ostatniego roku obrachunkowego do sumy rezerw techniczno-ubezpieczeniowych na niewypłacone odszkodowania i świadczenia na początku ostatniego roku obrachunkowego. W obliczeniach rezerw techniczno-ubezpieczeniowych nie uwzględnia się retrocesji; współczynnik nie może w żadnym przypadku być większy od 1.

6. Wskaźniki procentowe dotyczące części określonych w ust. 3 akapicie piątym oraz w ust. 4 akapicie siódmym w przypadku reasekuracji ubezpieczeń zdrowotnych prowadzonych na podobnej podstawie technicznej jak ubezpieczenia na życie, zostaną obniżone do jednej trzeciej, jeżeli:

- wpłacane składki są obliczane na podstawie tabel zachorowalności zgodnie z metodą matematyczną stosowaną w ubezpieczeniach;
- tworzona jest rezerwa uwzględniająca wzrost wieku;
- zbierana jest dodatkowa składka w celu utworzenia marginesu bezpieczeństwa w odpowiedniej wysokości;
- zakład ubezpieczeń może rozwiązać umowę najpóźniej do końca trzeciego roku ubezpieczenia;
- umowa ubezpieczenia przewiduje możliwość podwyższenia składek lub zmniejszenia wypłat nawet w przypadku umów obowiązujących.

Artykuł 38

Wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji ubezpieczeń na życie

1. Wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji ubezpieczeń na życie jest ustalany zgodnie z art. 37.

2. Nie naruszając ust. 1 niniejszego artykułu, rodzime Państwo Członkowskie może przewidzieć, że w przypadku reasekuracyjnych klas działalności ubezpieczeniowej objętych art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/83/WE, związanych z funduszami inwestycyjnymi lub umowami uczestnictwa oraz w przypadku operacji, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b), art. 2 ust. 2 lit. b), c), d) oraz e) dyrektywy 2002/83/WE, wymagany margines wypłacalności jest określony zgodnie z art. 28 dyrektywy 2002/83/WE.

Artykuł 39

Wymagany margines wypłacalności dla zakładów reasekuracji wykonujących równocześnie działalność w zakresie reasekuracji ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga, aby każdy zakład reasekuracji, wykonujący działalność związaną zarówno z reasekuracją ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, jak i reasekuracją ubezpieczeń na życie, posiadał dostępny margines wypłacalności pokrywający całkowitą sumę wymaganych marginesów wypłacalności dotyczących zarówno operacji reasekuracji ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie oraz reasekuracji ubezpieczeń na życie, które są określone odpowiednio w art. 37 i 38.

2. Jeżeli dostępny margines wypłacalności nie osiąga poziomu wymaganego w ust. 1 niniejszego artykułu, właściwe organy stosują środki przewidziane w art. 42 i 43.

Sekcja 3

Fundusz gwarancyjny

Artykuł 40

Wysokość funduszu gwarancyjnego

1. Jedna trzecia wymaganego marginesu wypłacalności określonego w art. 37–39 tworzy fundusz gwarancyjny. Fundusz ten składa się z pozycji wymienionych w art. 36 ust. 1–3 oraz, za zgodą właściwego organu rodzimego Państwa Członkowskiego, w art. 36 ust. 4 lit. c).

2. Fundusz gwarancyjny nie może być niższy niż 3 000 000 EUR.

Każde Państwo Członkowskie może wprowadzić przepis, zgodnie z którym minimalny fundusz gwarancyjny wewnętrznych zakładów reasekuracji nie może być niższy niż 1 000 000 EUR.

Artykuł 41

Zmiana wielkości funduszu gwarancyjnego

1. Kwoty w euro, ustanowione w art. 40 ust. 2, są poddawane przeglądowi raz do roku, począwszy od

10 grudnia 2007 r., w celu uwzględnienia zmian w europejskim wskaźniku cen konsumpcyjnych, dotyczącym wszystkich Państw Członkowskich, publikowanym przez Eurostat.

Kwoty są dostosowywane w sposób automatyczny, poprzez zwiększenie kwoty bazowej w euro o procentową wielkość zmiany wskaźnika, w okresie między wejściem w życie niniejszej dyrektywy a datą przeglądu, z zaokrągleniem w górę do wielokrotności 100 000 EUR.

Jeżeli zmiana procentowa od czasu ostatniego dostosowania jest niższa niż 5 %, nie wykonuje się kolejnego dostosowania.

2. Komisja corocznie informuje Parlament Europejski i Radę o przeglądzie i dostosowanych kwotach, o których mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ 4

Zakłady reasekuracji w trudnej sytuacji lub w sytuacji niezgodnej z wymaganiami oraz cofnięcie zezwolenia

Artykuł 42

Zakłady reasekuracji w trudnej sytuacji

1. Jeżeli zakład reasekuracji nie przestrzega art. 32, właściwy organ jego rodzimego Państwa Członkowskiego może zabronić swobodnego rozporządzania jego aktywami, po zawiadomieniu o swoim zamiarze właściwych organów przyjmujących Państw Członkowskich.

2. W celu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej zakładu reasekuracji, którego margines wypłacalności spadł poniżej minimum wymaganego przepisami art. 37–39, właściwy organ rodzimego Państwa Członkowskiego wymaga przedstawienia mu do zatwierdzenia planu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej.

W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli w opinii właściwego organu sytuacja finansowa zakładu reasekuracji ulegnie dalszemu pogorszeniu, może on ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami zakładu reasekuracji. Organ ten powiadamia także organy innych Państw Członkowskich, na terytorium których zakład reasekuracji wykonuje działalność, o wszelkich podjętych środkach, te ostatnie z kolei, na jego wniosek, podejmują takie same środki.

3. Jeśli wymagany margines wypłacalności spadnie poniżej poziomu funduszu gwarancyjnego określonego w art. 40, właściwy organ rodzimego Państwa Członkowskiego wymaga przedstawienia przez zakład reasekuracji do zatwierdzenia krótkookresowego planu finansowego.

Organ ten może również ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami zakładu reasekuracji. Powiadamia on o wszelkich podjętych środkach organy innych Państw Członkowskich, te ostatnie z kolei, na jego wniosek, podejmują takie same środki.

4. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do umożliwienia, zgodnie z jego prawem krajowym, zakazania, w przypadkach przewidzianych w ust. 1, 2 i 3, swobodnego rozporządzania aktywami znajdującymi się na jego terytorium, na wniosek rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu reasekuracji, które wskaże aktywa, które mają zostać objęte tymi środkami.

Artykuł 43

Finansowy plan naprawczy

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że właściwe organy posiadają uprawnienia do wymagania finansowych planów naprawczych dla zakładów reasekuracji w przypadku gdy właściwe organy uznają, że zagrożone są zobowiązania zakładów wynikające z zawartych umów reasekuracji.

2. Finansowy plan naprawczy zawiera co najmniej szczegółowe dane lub dowód, na trzy kolejne lata obrachunkowe, dotyczące:

- a) oszacowania kosztów zarządzania, w szczególności bieżących wydatków ogólnych i prowizji;
- b) planu określającego szczegółowe oszacowanie dochodów i wydatków w związku z reasekuracją czynną i cesjami reasekuracji;
- c) prognozy bilansu;
- d) oszacowania środków finansowych przeznaczonych na pokrycie zobowiązań ubezpieczeniowych i wymaganego marginesu wypłacalności;
- e) ogólnej polityki retrocesyjnej.

3. W przypadku gdy sytuacja finansowa zakładu reasekuracji pogarsza się i zagrożone są jego zobowiązania umowne, Państwa Członkowskie zapewniają właściwym organom nadanie uprawnień do zobowiązania zakładów reasekuracji do posiadania wyższego wymaganego marginesu

wypłacalności, w celu zapewnienia zdolności zakładu reasekuracji do spełnienia w krótkim czasie wymogów wypłacalności. Poziom wyższego wymaganego marginesu wypłacalności opiera się na finansowym planie naprawczym, o którym mowa w ust. 1.

4. Państwa Członkowskie zapewniają właściwym organom nadanie uprawnień do obniżenia wartości wszystkich składników kwalifikujących się do wykorzystania w dostępnym marginesie wypłacalności, w szczególności w przypadku gdy nastąpiła znacząca zmiana w wartości rynkowej tych składników od zakończenia ostatniego roku obrachunkowego.

5. Państwa Członkowskie zapewniają właściwym organom nadanie uprawnień do zmniejszenia stopnia redukcji, w oparciu o retrocesję, do marginesu wypłacalności określonego zgodnie z art. 37–39, w przypadku gdy:

- a) charakter lub jakość umów retrocesji uległy znacznym zmianom od ostatniego roku obrachunkowego;
- b) nie istnieje lub istnieje ograniczone przeniesienie ryzyka na podstawie umów retrocesji.

6. Jeżeli właściwe organy wymagają, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, finansowego planu naprawczego dla zakładu reasekuracji, wstrzymują się z udzieleniem poświadczenia, zgodnie z art. 18, tak długo, jak uznają, że zobowiązania zakładu wynikające z umów reasekuracji są zagrożone w rozumieniu wspomnianego ust. 1.

Artykuł 44

Cofnięcie zezwolenia

1. Zezwolenie udzielone zakładowi reasekuracji przez właściwy organ jego rodzimego Państwa Członkowskiego może zostać cofnięte przez ten organ w przypadku gdy zakład:

- a) w ciągu dwunastu miesięcy nie korzysta z zezwolenia, wyraźnie z niego zrezygnuje lub zaprzestaje wykonywania działalności na okres dłuższy niż sześć miesięcy, chyba że zainteresowane Państwo Członkowskie zastosowało rozwiązania powodujące wygaśnięcie zezwolenia w takich przypadkach;
- b) przestał spełniać warunki dopuszczenia do wykonywania działalności;
- c) nie jest w stanie podjąć w wymaganym terminie środków określonych w planie przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej zakładu lub planie finansowym, o których mowa w art. 42;

- d) w poważnym stopniu narusza obowiązki wynikające z przepisów, którym podlega.

W przypadku wycofania lub wygaśnięcia zezwolenia, właściwy organ rodzimego Państwa Członkowskiego powiadamia o tym właściwe organy innych Państw Członkowskich, które podejmują odpowiednie środki, aby powstrzymać zakład

reasekuracji od podejmowania na nowo działalności na ich terytoriach, zarówno w ramach prawa przedsiębiorczości, jak i w ramach swobody świadczenia usług.

2. Każda decyzja cofnięcia zezwolenia jest poparta szczegółowym uzasadnieniem i przekazywana przedmiotowemu zakładowi.

TYTUŁ IV

PRZEPISY ZWIĄZANE Z REASEKURACJĄ OGRANICZONĄ I SPÓŁKAMI CELOWYMI (PODMIOTAMI SPECJALNEGO PRZEZNACZENIA, SPECIAL PURPOSE VEHICLES)

Artykuł 45

Reasekuracja ograniczona

1. Rodzime Państwo Członkowskie może ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące wykonywania działalności związanej z reasekuracją ograniczoną, obejmujące:

- obowiązkowe warunki, jakie mają być zawarte we wszystkich sporządzanych umowach;
- prawidłowe procedury administracyjne i rachunkowe, odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej i wymagania dotyczące zarządzania ryzykiem;
- wymagania dotyczące informacji rachunkowych, ostrożnościowych i statystycznych;
- tworzenie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla zapewnienia jej adekwatności, niezawodności i obiektywności;
- inwestowanie w aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w celu zapewnienia, że uwzględniony został typ działalności wykonywanej przez zakład reasekuracji, a w szczególności rodzaj, kwotę i czas spodziewanej wypłaty roszczeń [odszkodowań], w taki sposób, aby zapewnić wystarczalność, płynność, bezpieczeństwo, rentowność i dopasowanie inwestycji;
- przepisy odnoszące się do dostępnego i wymaganego marginesu wypłacalności oraz do minimalnego funduszu gwarancyjnego, które utrzymuje zakład reasekuracyjny w odniesieniu do działań związanych z reasekuracją ograniczoną.

2. W celu zapewnienia przejrzystości Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji treść wszystkich środków ustanowionych ich prawem krajowym do celów ust. 1.

Artykuł 46

Spółki celowe (podmioty specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicles)

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie postanawia zezwolić na tworzenie na swoim terytorium spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicles) w rozumieniu niniejszej dyrektywy, wymaga ono dla nich uprzedniego, urzędowego zezwolenia.

2. Państwo Członkowskie, w którym zostaje utworzona spółka celowa (podmiot specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicle), ustanawia warunki, zgodnie z którymi wykonywana jest działalność takiego przedsiębiorstwa. W szczególności to Państwo Członkowskie ustanawia zasady dotyczące:

- zakresu udzielanego zezwolenia,
- obowiązkowych warunków zawieranych we wszystkich sporządzanych umowach,
- odpowiednich osób posiadających właściwe kwalifikacje, kierujących spółką celową (podmiotem specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicle),
- wymogów dotyczących przydatności i stosowności (fit and proper) akcjonariuszy lub wspólników posiadających znaczny pakiet akcji w spółce celowej (podmiocie specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicle),
- prawidłowych procedur administracyjnych i rachunkowych, odpowiednich mechanizmów kontroli wewnętrznej i wymagań dotyczących zarządzania ryzykiem,

- wymagań dotyczących informacji rachunkowej, ostrożnościowej i statystycznej,
- wymogów wypłacalności spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicles).

3. W celu zapewnienia przejrzystości Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji treść wszystkich środków ustanowionych ich prawem krajowym do celów ust. 2.

TYTUŁ V

PRZEPISY ODNOŚĄCE SIĘ DO PRAWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG

Artykuł 47

Zakłady reasekuracji nieprzestrzegające przepisów prawa

1. Jeżeli właściwe organy przyjmującego Państwa Członkowskiego ustalą, że zakład reasekuracji, który na jego terytorium posiada oddział lub wykonuje działalność w ramach swobody świadczenia usług, nie przestrzega obowiązujących w tym Państwie przepisów prawa, wymagają od przedmiotowego zakładu reasekuracji usunięcia takiej nieprawidłowości. Równocześnie przekazują one ustalenia dotyczące nieprzestrzegania przepisów właściwemu organowi rodzimego Państwa Członkowskiego.

Jeżeli pomimo środków podjętych przez właściwy organ rodzimego Państwa Członkowskiego lub jeżeli środki te okazują się niedostateczne, a zakład reasekuracji w dalszym ciągu narusza przepisy prawne obowiązujące w przyjmującym Państwie Członkowskim, Państwo to może, po powiadomieniu właściwego organu rodzimego Państwa Członkowskiego, podjąć odpowiednie środki w celu zapobieżenia dalszym

naruszeniom lub ukarania za nie, włączając, w takim stopniu, w jakim jest to bezwzględnie konieczne, środki zapobiegające dalszemu zawieraniu przez zakład reasekuracji nowych umów reasekuracji na terytorium tego Państwa. Państwa Członkowskie zapewniają na swoim terytorium możliwość doręczania zakładom reasekuracji dokumentów prawnych koniecznych w przypadku podjęcia takich środków.

2. Każdy środek podjęty na mocy ust. 1, obejmujący sankcje lub ograniczenia dotyczące wykonywania działalności reasekuracyjnej, jest należycie uzasadniony i podany do wiadomości zainteresowanego zakładu reasekuracji.

Artykuł 48

Likwidacja

W przypadku likwidacji zakładu reasekuracji, zobowiązania wynikające z umów zawartych przez oddział zakładu lub w ramach swobody świadczenia usług są wypełniane w ten sam sposób, jak zobowiązania wynikające z innych umów reasekuracji zakładu.

TYTUŁ VI

ZAKŁADY REASEKURACJI, KTÓRYCH GŁÓWNE SIEDZIBY ZNAJDUJĄ SIĘ POZA WSPÓLNOTĄ, WYKONUJĄCE DZIAŁALNOŚĆ REASEKURACYJNĄ NA TERYTORIUM WSPÓLNOTY

Artykuł 49

Artykuł 50

Zasada i warunki wykonywania działalności reasekuracyjnej

Umowy z państwami trzecimi

Państwo Członkowskie nie stosuje wobec zakładów reasekuracji, mających swoje główne siedziby poza Wspólnotą i rozpoczynających lub wykonujących operacje reasekuracyjne na jego terytorium, przepisów, których wynikiem jest bardziej uprzywilejowane traktowanie tych zakładów w porównaniu z zakładami reasekuracji mającymi swoją główną siedzibę w tym Państwie Członkowskim.

1. Komisja może przedkładać Radzie wnioski dotyczące negocjacji umów z jednym lub większą liczbą państw trzecich w sprawie środków pełnienia nadzoru nad:

- a) zakładami reasekuracji, które mają główne siedziby w państwie trzecim, wykonującymi działalność reasekuracyjną na terytorium Wspólnoty;

b) zakładami reasekuracji, które mają główne siedziby na terytorium Wspólnoty i wykonują działalność reasekuracyjną na terytorium państwa trzeciego.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, dążą w szczególności do zapewnienia, na warunkach równoważności regulacji ostrożnościowej, skutecznego dostępu do rynku zakładom reasekuracji na terytorium każdej z umawiających się stron oraz zabezpieczenia wzajemnego uznawania zasad i praktyk nadzoru reasekuracyjnego. W umowach dąży się również do zapewnienia, aby:

a) właściwe organy Państw Członkowskich mogły uzyskać informacje niezbędne do nadzorowania zakładów

reasekuracji, których głównesiedziby znajdują się na terytorium Wspólnoty i które wykonują działalność na terytorium państw trzecich;

b) właściwe organy Państw Członkowskich mogły uzyskać informacje niezbędne do nadzorowania zakładów reasekuracji, których główne siedziby znajdują się na ich terytorium i które wykonują działalność we Wspólnocie.

3. Bez uszczerbku dla art. 300 ust. 1 i 2 Traktatu, Komisja, z pomocą Europejskiego Komitetu ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych, bada wynik negocjacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz wynikającą z nich sytuację.

TYTUŁ VII

JEDNOSTKI ZALEŻNE JEDNOSTEK DOMINUJĄCYCH PODLEGAJĄCYCH PRAWU PAŃSTWA TRZECIEGO ORAZ NABYWANIE PAKIETÓW AKCJI PRZEZ TAKIE JEDNOSTKI DOMINUJĄCE

Artykuł 51

Informowanie Komisji przez Państwa Członkowskie

Właściwe organy Państw Członkowskich powiadamiają Komisję i właściwe organy innych Państw Członkowskich:

- a) o każdym przypadku udzielenia zezwolenia bezpośrednim lub pośrednim jednostkom zależnym jednej lub więcej jednostek dominujących, podlegających prawu państwa trzeciego;
- b) o każdym nabyciu przez taką jednostkę dominującą pakietu akcji we wspólnotowym zakładzie reasekuracji, które uczyniłoby z tego ostatniego jednostkę zależną.

Jeżeli zezwolenie określone w lit. a) zostało udzielone jednostce zależnej bezpośrednio lub pośrednio od jednej lub więcej jednostek dominujących podlegających prawu państwa trzeciego, w powiadomieniu, które właściwe organy kierują do Komisji, zostaje określona struktura grupy.

Artykuł 52

Traktowanie wspólnotowych zakładów reasekuracji przez państwa trzecie

1. Państwa Członkowskie informują Komisję o trudnościach natury ogólnej, jakie napotykają ich zakłady reasekuracji w zakładaniu przedsiębiorstw oraz wykonywaniu działalności

w państwie trzecim lub wykonywaniu operacji w państwie trzecim.

2. Komisja sporządza okresowe sprawozdanie badające sposób traktowania wspólnotowych zakładów reasekuracji w państwach trzecich, w zakresie określonym w ust. 3, w odniesieniu do ustanawiania wspólnotowych zakładów reasekuracji w państwach trzecich, nabywania udziałów w zakładach reasekuracji państw trzecich, wykonywania operacji reasekuracyjnych przez takie ustanowione zakłady oraz transgranicznego świadczenia usług reasekuracyjnych ze Wspólnoty do państw trzecich. Komisja przedstawia te sprawozdania Radzie wraz z odpowiednimi wnioskami lub zaleceniami.

3. W każdym przypadku gdy Komisja stwierdzi na podstawie sprawozdań, określonych w ust. 2, lub na podstawie innych informacji, że państwo trzecie nie zapewnia wspólnotowym zakładom reasekuracji faktycznego dostępu do rynku, Komisja może przedstawić Radzie zalecenia dotyczące właściwego umocowania do prowadzenia negocjacji w celu uzyskania lepszego dostępu do rynku dla wspólnotowych zakładów reasekuracji.

4. Środki podjęte zgodnie z niniejszym artykułem są zgodne ze zobowiązaniami Wspólnoty wynikającymi z międzynarodowych porozumień, w szczególności wobec Światowej Organizacji Handlu.

TYTUŁ VIII

POZOSTAŁE PRZEPISY

Artykuł 53

Prawo odwołania do sądu

Państwa Członkowskie gwarantują, że od decyzji dotyczących zakładów reasekuracji, podejmowanych na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wdrażających niniejszą dyrektywę, przysługuje odwołanie na drodze sądowej.

Artykuł 54

Współpraca między Państwami Członkowskimi i Komisją

1. Państwa Członkowskie współpracują ze sobą w celu ułatwienia nadzoru nad reasekuracją we Wspólnocie oraz stosowania niniejszej dyrektywy.
2. Komisja i właściwe organy Państw Członkowskich ściśle współpracują ze sobą w celu ułatwienia sprawowania nadzoru nad reasekuracją we Wspólnocie oraz badania trudności, jakie mogą powstać przy stosowaniu przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 55

Procedura komitetu

1. Komisja jest wspomagana przez Europejski Komitet ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych.
 2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.
- Okres, określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 56

Środki wykonawcze

Następujące środki wykonawcze do niniejszej dyrektywy przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 55 ust. 2:

- a) rozszerzenie form prawnych przewidzianych w załączniku I;
- b) wyjaśnienie pozycji wchodzących w skład marginesu wypłacalności, wymienionych w art. 36, w celu uwzględnienia powstania nowych instrumentów finansowych;
- c) podniesienie maksymalnie o 50 % kwoty składek i roszczeń używanej do obliczania wymaganego marginesu wypłacalności, o którym mowa w art. 37 ust. 3 i 4, w klasach innych niż klasy 11, 12 i 13 wymienione w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, dla szczególnych typów operacji i umów reasekuracji, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów;
- d) zmiana minimalnego funduszu gwarancyjnego przewidzianego w art. 40 ust. 2, w celu uwzględnienia rozwoju gospodarczego i finansowego,
- e) wyjaśnienie definicji w art. 2 w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy w całej Wspólnocie.

TYTUŁ IX

ZMIANY W OBOWIĄZUJĄCYCH DYREKTYWACH

Artykuł 57

Zmiany w dyrektywie 73/239/EWG

W dyrektywie 73/239/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 12a ust. 1 i 2 otrzymują następujące brzmienie:

„1. Z właściwymi organami innego Państwa Członkowskiego prowadzone są konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń wykonującemu

działalność w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, który jest:

- a) jednostką zależną zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, prowadzone są konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi wykonującemu działalność w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, który jest:

a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającymi zezwolenie we Wspólnocie; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.”;

2) w art. 13 ust. 2 dodaje się akapit trzeci w następującym brzmieniu:

„Rodzime Państwo Członkowskie zakładu ubezpieczeń nie może odrzucić umowy reasekuracji zawartej przez zakład ubezpieczeń z zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane zgodnie z dyrektywą 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (*) lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane zgodnie z niniejszą dyrektywą lub dyrektywą 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącą ubezpieczeń na życie (**) z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub zakładu ubezpieczeń.

(*) Dz.U. L 323 z 9.12.2005, str. 1.

(**) Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 2005/1/WE (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str. 9).”

3) w art. 15 ust. 2 i 3 otrzymują następujące brzmienie:

„2. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga, aby każdy zakład ubezpieczeń pokrył rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe oraz rezerwę na wyrównanie szkodowości (ryzyka), określone w art. 15a niniejszej dyrektywy, przez aktywa dopasowane zgodnie z art. 6 dyrektywy 88/357/EWG. W odniesieniu do ryzyk umiejscowionych na terytorium Wspólnoty, aktywa te muszą znajdować się na terytorium Wspólnoty. Państwa Członkowskie nie wymagają, aby zakłady ubezpieczeń umiejscawiały swoje

aktywa w określonym Państwie Członkowskim. Rodzime Państwo Członkowskie może jednak dopuścić złagodzenie zasad dotyczących umiejscowienia aktywów.

3. Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają w odniesieniu do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania przez reasekuratora aktywów stanowiących pokrycie rezerwy składek lub rezerwy na niewypłacone odszkodowania i świadczenia, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji, którzy otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2005/68/WE lub zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą lub dyrektywą 2002/83/WE.

Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez należności od reasekuratorów, którzy nie otrzymali zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2005/68/WE lub zakładów ubezpieczeń, które nie otrzymały zezwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą ani dyrektywą 2002/83/WE, ustala ono warunki przyjęcia takich roszczeń.”;

4) artykuł 16 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

a) w akapicie pierwszym lit. b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) rezerwy (ustawowe i wolne rezerwy), które nie odpowiadają zobowiązaniom reasekuracyjnym i nie są zaliczone do rezerw na wyrównanie szkodowości (ryzyka);”;

b) w akapicie czwartym zdanie wstępne i lit. a) otrzymują następujące brzmienie:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały kapitałowe, które zakład ubezpieczeń posiada w:

— zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 niniejszej dyrektywy, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady,

— zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2005/68/WE lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE,

— ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,

- instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady,
- przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/22/EWG oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy Rady 93/6/EWG.”;

5) artykuł 16a otrzymuje następujące brzmienie:

- a) ustęp 3 akapit siódmy otrzymuje następujące brzmienie:

„Sumę w ten sposób uzyskaną mnoży się przez współczynnik obowiązujący w odniesieniu do sumy z trzech ostatnich lat obrachunkowych ustalany jako iloraz wysokości roszczeń pozostałych do zaspokojenia przez zakład, pomniejszonej o udział z tytułu reasekuracji, i kwoty odszkodowań brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym przypadku niższy niż 50 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład reasekuracji do właściwego organu rodzimego Państwa Członkowskiego i po uzgodnieniu z tym organem, kwoty odzyskiwane od spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicles), określone w art. 46 dyrektywy 2005/68/WE, również mogą być potrącane jako reasekuracja.”;

- b) akapit siódmy w ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„Sumę w ten sposób uzyskaną mnoży się przez współczynnik obowiązujący w odniesieniu do sumy z trzech ostatnich lat obrachunkowych ustalany jako iloraz wysokości roszczeń pozostałych do zaspokojenia przez zakład, pomniejszonej o udział z tytułu reasekuracji, i kwoty odszkodowań brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym przypadku niższy niż 50 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład reasekuracji do właściwego organu rodzimego Państwa Członkowskiego i po uzgodnieniu z tym organem, kwoty odzyskiwane od spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, special purpose vehicles), określone w art. 46 dyrektywy 2005/68/WE, również mogą być potrącane jako reasekuracja.”

6) dodaje się art. 17b w następującym brzmieniu:

„Artykuł 17b

1. Każde Państwo Członkowskie wymaga, aby zakład ubezpieczeń, którego główna siedziba znajduje się na jego terytorium i który wykonuje działalność

reasekuracyjną, utworzył, w odniesieniu do całej swojej działalności, minimalny fundusz gwarancyjny, zgodnie z art. 40 dyrektywy 2005/68/WE, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 10 % jego całkowitej sumy składek;
- b) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 50 000 000 EUR;
- c) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe wynikające z wykonywanej reasekuracji czynnej przekraczają 10 % jego łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

2. Każde Państwo Członkowskie może zadecydować o zastosowaniu w stosunku do zakładów ubezpieczeń na życie, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, i których główna siedziba mieści się na jego terytorium, przepisów art. 34 dyrektywy 2005/68/WE w zakresie ich operacji przejęcia ryzyka w ramach wykonywania działalności reasekuracyjnej, jeżeli spełniony jest jeden z warunków przedstawionych we wspomnianym ust. 1.

W takim przypadku dane Państwo Członkowskie wymaga, aby wszystkie środki finansowe przeznaczone przez zakład ubezpieczeń na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych odpowiadających wykonywanej reasekuracji czynnej, zostały wydzielone, zarządzane i odseparowane od bezpośredniej działalności ubezpieczeniowej zakładów ubezpieczeń, bez jakiegokolwiek możliwości transferu. W takim przypadku i tylko w zakresie ich operacji reasekuracji czynnej, zakłady ubezpieczeń nie są objęte art. 20–22 dyrektywy 92/49/EWG (*) i załącznikiem I do dyrektywy 88/357/EWG.

Każde Państwo Członkowskie zapewnia weryfikację przez jego właściwe organy wydzielenia, o którym mowa w akapicie drugim.

3. Jeżeli Komisja postanawia, zgodnie z art. 56 lit. c) dyrektywy 2005/68/WE, zwiększyć kwoty używane do obliczania wymaganego marginesu wypłacalności przewidzianego w art. 37 ust. 3 i 4 tej dyrektywy, wówczas każde Państwo Członkowskie stosuje do takich zakładów ubezpieczeń, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przepisy art. 35–39 tej dyrektywy w odniesieniu do ich operacji reasekuracji czynnej.

(*) Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.”

7) w art. 20a ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Państwa Członkowskie gwarantują, że właściwe organy posiadają uprawnienia pozwalające na zmniejszenie redukcji opartej na reasekuracji, do marginesu wypłacalności określonego zgodnie z art. 16a, w przypadku gdy:

- a) charakter lub jakość umów reasekuracji uległy znacznej zmianie od ostatniego roku obrachunkowego;
- b) nie istnieje przeniesienie ryzyka na podstawie umów reasekuracji lub jest ono nieznaczne.”.

Artykuł 58

Zmiany w dyrektywie 92/49/EWG

W dyrektywie 92/49/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 ust. 1a otrzymuje następujące brzmienie:

„1a. Jeżeli nabywcą pakietu akcji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim lub jednostka dominująca takiego podmiotu lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia jednostka, w której nabywca zamierza posiadać pakiet akcji, stałaby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia podlega uprzednim konsultacjom, o których mowa w art. 12a dyrektywy 73/239/EWG.”;

2) w art. 16 ust. 4, 5 i 6 otrzymują następujące brzmienie:

„4. Właściwe organy otrzymujące poufne informacje na mocy ust. 1 lub 2 mogą te informacje wykorzystać jedynie w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- w celu ustalenia, czy zostały wypełnione zasady regulujące podejmowanie działalności ubezpieczeniowej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i wykonywania takiej działalności, w szczególności w przypadku gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej,
- w celu nałożenia sankcji,
- w postępowaniu administracyjnym odwoławczym, od decyzji wydanych przez właściwe organy, lub
- w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 53 lub na podstawie szczególnych przepisów

przewidzianych w niniejszej dyrektywie i w innych dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

5. Ustępy 1 i 4 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwa lub więcej właściwe organy lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi organami i:

— organami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz organami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi,

— podmiotami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz

— osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych oraz ujawniania podmiotom prowadzącym przymusowe postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te organy, podmioty i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w ust. 1.

6. Nie naruszając ust. 1–4, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi organami i:

— organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie podmiotów uczestniczących w postępowaniu likwidacyjnym i upadłościowym zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, lub

— organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, lub

— niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji prowadzącymi przewidziany prawem nadzór nad tymi zakładami oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- informacja ta ma na celu nadzorowanie lub wykonywanie przewidzianego prawem nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym,
- informacja otrzymana w tym kontekście podlega warunkom zachowania tajemnicy zawodowej nałożonym ust. 1,
- w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a we właściwych przypadkach jedynie do celów, na które te organy wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy organów, osób i podmiotów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.”;

- 3) w art. 21 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:
- a) zdanie wprowadzające otrzymuje następujące brzmienie:
- „1. Rodzime Państwo Członkowskie nie może wydać zakładom ubezpieczeń zezwolenia na pokrycie ich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i rezerw na wyrównanie szkodowości (ryzyka) aktywami innymi niż należące do następujących kategorii:”;
- b) punkt B lit. f) otrzymuje następujące brzmienie:
- „f) należności reasekuratorów, włącznie z udziałem reasekuratorów w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych oraz należności spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, *special purpose vehicles*), o których mowa w art. 46 dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (*).”
- _____
- (*) Dz.U. L 323 z 9.12.2005, str. 1.”
- c) lit. c) akapit trzeci otrzymuje następujące brzmienie:

„Włączenie aktywów lub kategorii aktywów wymienionych w akapicie pierwszym nie oznacza, że wszystkie te aktywa powinny być automatycznie akceptowane jako stanowiące pokrycie dla rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Rodzime Państwo Członkowskie ustanawia bardziej szczegółowe przepisy dotyczące warunków stosowania akceptowalnych aktywów.”;

- 4) w art. 22 ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje następujące brzmienie:

„1. W odniesieniu do aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i rezerwy na wyrównanie szkodowości (ryzyka), rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu ubezpieczeń, aby inwestował nie więcej niż:”.

Artykuł 59

Zmiany w dyrektywie 98/78/WE

W dyrektywie 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł otrzymuje następujące brzmienie:
- „Dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych”;
- 2) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:
- a) litery c), i), j) oraz k) otrzymują następujące brzmienie:

„c) ‘zakład reasekuracji’ oznacza zakład, który otrzymał urzędowe zezwolenie, zgodnie z art. 3 dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (*);”

(*) Dz.U. L 323 z 9.12.2005, str. 1.

„i) ‘ubezpieczeniowa grupa kapitałowa’ oznacza zakład macierzysty, którego główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w zakładach zależnych, o ile zakłady te są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji lub zakładami ubezpieczeń mieszczącymi się w państwie trzecim lub zakładami reasekuracji mieszczącymi się w państwie trzecim, a co najmniej jeden z tych zakładów zależnych jest zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji oraz który nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego (*);”

j) ‘ubezpieczeniowa grupa kapitałowa prowadząca działalność mieszaną’ oznacza zakład macierzysty inny niż zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, ubezpieczeniową grupę kapitałową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE, który wśród swoich zakładów

zależnych posiada co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;

k) 'właściwe organy' oznaczają organy krajowe upoważnione na mocy ustawy lub rozporządzenia do nadzorowania zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji.

(*) Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/1/WE (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str. 9)."

b) dodaje się lit. l) w następującym brzmieniu:

„l) 'zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim' oznacza zakład, który musiałby otrzymać zezwolenie zgodnie z art. 3 dyrektywy 2005/68/WE, gdyby miał swoją główną siedzibę na terytorium Wspólnoty;”;

3) artykuły 2, 3 i 4 otrzymują następujące brzmienie:

„Artykuł 2

Przypadki stosowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji

1. Poza przepisami dyrektywy 73/239/EWG, dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie (*) oraz dyrektywy 2005/68/WE, które określają zasady nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji, Państwa Członkowskie przewidują nadzór dodatkowy nad każdym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, który jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w co najmniej jednym zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim w sposób przewidziany w art. 5, 6, 8 i 9 niniejszej dyrektywy.

2. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, podlega dodatkowemu nadzorowi w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2, art. 6, 8 i 10.

3. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową wykonującą działalność mieszaną, podlega dodatkowemu nadzorowi w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2, art. 6 i 8.”

Artykuł 3

Zasięg nadzoru dodatkowego

1. Sprawowanie nadzoru dodatkowego zgodnie z art. 2 nie pociąga za sobą w żadnym razie obowiązku

właściwych organów do prowadzenia nadzoru nad zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim, nad zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, nad ubezpieczeniową grupą kapitałową ani nad ubezpieczeniową grupą kapitałową wykonującą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie.

2. W dodatkowym nadzorze bierze się pod uwagę następujące przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 5, 6, 8, 9 i 10:

- przedsiębiorstwa powiązane z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji,
- przedsiębiorstwa mające udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji,
- przedsiębiorstwa powiązane z przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji.

3. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o nieuwzględnieniu w sprawowaniu nadzoru dodatkowego, o którym mowa w art. 2, zakładów mających siedzibę statutową w państwie trzecim, o ile istnieją przeszkody prawne w przekazywaniu niezbędnych informacji, bez uszczerbku dla przepisów załącznika I pkt 2.5 oraz załącznika II pkt 4.

Ponadto właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego mogą zdecydować, w poszczególnych przypadkach, o nieuwzględnieniu zakładu w sprawowaniu nadzoru dodatkowego, o którym mowa w art. 2, w następujących przypadkach:

- jeżeli zakład mający podlegać nadzorowi ma małe znaczenie w kontekście celów nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji;
- jeżeli uwzględnienie sytuacji finansowej zakładu byłoby niewłaściwe lub wprowadzające w błąd w kontekście celów nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji.

Artykuł 4

Właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego

1. Nadzór dodatkowy sprawowany jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym zakład ubezpieczeń otrzymał zezwolenie urzędowe, zgodnie z art. 6 dyrektywy 73/239/EWG lub art. 4 dyrektywy

2002/83/WE, lub art. 3 dyrektywy 2005/68/WE.

2. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim lub ubezpieczeniową grupę kapitałową wykonującą działalność mieszaną, to właściwe organy tych Państw Członkowskich mogą osiągnąć porozumienie co do wyboru tych spośród nich, które będą odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie posiada więcej niż jeden właściwy organ sprawowania nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń oraz zakładami reasekuracji, wówczas Państwo to podejmuje kroki niezbędne w celu zapewnienia koordynacji między tymi organami.

(*) Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.;

4) w art. 5 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie postanawiają, że właściwe organy mają wymagać, aby każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji podlegający dodatkowemu nadzorowi dysponował odpowiednimi procedurami kontroli wewnętrznej w celu przedstawiania wszelkich danych oraz informacji użytecznych do celów sprawowania nadzoru dodatkowego.”;

5) artykuły 6, 7 i 8 otrzymują następujące brzmienie:

„Artykuł 6

Dostęp do informacji

1. Państwa Członkowskie przewidują, że ich właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego mają posiadać dostęp do każdej informacji użytecznej do celów sprawowania nadzoru nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym takiemu dodatkowemu nadzorowi. Właściwe organy mogą zwrócić się bezpośrednio do odpowiednich zakładów, o których mowa w art. 3 ust. 2, aby otrzymać konieczne informacje, o ile informacje te są wymagane od zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, a zakład ten ich nie dostarczył.

2. Państwa Członkowskie przewidują, że ich właściwe organy będą mogły dokonać na ich terytorium, same lub za pośrednictwem osób, które powołają w tym celu, weryfikacji na miejscu informacji, o których mowa w ust. 1, w:

- zakładzie ubezpieczeń podlegającym dodatkowemu nadzorowi,
- zakładzie reasekuracji podlegającym dodatkowemu nadzorowi,
- zakładach zależnych tego zakładu ubezpieczeń,
- zakładach zależnych tego zakładu reasekuracji,
- zakładzie macierzystym tego zakładu ubezpieczeń,
- zakładach macierzystych tego zakładu reasekuracji,
- zakładach zależnych zakładu macierzystego tego zakładu ubezpieczeń,
- zakładach zależnych zakładu macierzystego tego zakładu reasekuracji.

3. W przypadku gdy w ramach stosowania przepisów niniejszego artykułu właściwe organy danego Państwa Członkowskiego domagają się, w określonych przypadkach, sprawdzenia ważnych informacji, dotyczących zakładu mieszczącego się w innym Państwie Członkowskim i który jest zakładem powiązaniem z zakładem ubezpieczeń, zakładem powiązaniem z zakładem reasekuracji, zakładem zależnym, zakładem macierzystym lub zakładem zależnym zakładu macierzystego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, podlegającym dodatkowemu nadzorowi, zobowiązane są złożyć u właściwych organów innego Państwa Członkowskiego wniosek o dokonanie tego sprawdzenia. Organy, które otrzymały wniosek, zobowiązane są w granicach swojej jurysdykcji do dokonania sprawdzenia lub wydania zezwolenia na sprawdzenie organom, które wystąpiły z wnioskiem, lub wydania zezwolenia na sprawdzenie przez biegłego rewidenta lub eksperta.

Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w sprawdzeniu, jeżeli nie przeprowadza sprawdzenia we własnym zakresie.

Artykuł 7

Współpraca między właściwymi organami

1. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji mające siedziby w różnych Państwach Członkowskich są bezpośrednio lub pośrednio powiązane lub istnieje zakład posiadający w nich udziały

kapitałowe, właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego przekazują sobie nawzajem, na wniosek drugiej strony, wszystkie istotne informacje mogące umożliwić lub ułatwić sprawowanie nadzoru na mocy niniejszej dyrektywy oraz przekazują, z własnej inicjatywy, każdą informację, którą uznają za niezbędną dla innych właściwych organów.

2. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz instytucja kredytowa w rozumieniu przepisów dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (*) albo przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu przepisów dyrektywy Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych (**), albo obie te instytucje są bezpośrednio lub pośrednio powiązane lub istnieje zakład posiadający w nich udziały kapitałowe, właściwe organy oraz organy publicznie odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru nad tymi zakładami ściśle ze sobą współpracują. Bez uszczerbku dla swoich obowiązków, organy te dostarczają sobie wszystkie informacje, mogące ułatwić realizację ich zadań, w szczególności w ramach niniejszej dyrektywy.

3. Informacje otrzymane na mocy przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności wszelka wymiana informacji między właściwymi organami, przewidziane przez niniejszą dyrektywę, podlegają tajemnicy zawodowej określonej w art. 16 dyrektywy Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie (***) oraz w art. 16 dyrektywy 2002/83/WE, oraz w art. 24–30 dyrektywy 2005/68/WE.

Artykuł 8

Transakcje w obrębie grupy

1. Państwa Członkowskie postanawiają, że właściwe organy sprawują ogólny nadzór nad transakcjami między:

- a) zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji i:
 - i) zakładem powiązanim z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji;
 - ii) przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;
 - iii) przedsiębiorstwem powiązanim z przedsiębiorstwem mającym udziały

kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;

- b) zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji a osobą fizyczną, która posiada udziały w:
 - i) zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub w jednym z powiązanych z nim zakładów;
 - ii) przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;
 - iii) przedsiębiorstwem powiązanim z przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji.

Transakcje te dotyczą w szczególności:

- pożyczek,
- gwarancji oraz operacji pozabilansowych,
- pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności,
- inwestycji,
- operacji reasekuracji i retrocesji,
- umów odnoszących się do podziału kosztów.

2. Państwa Członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wprowadzenia odpowiednich procesów zarządzania ryzykiem oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym rzetelnych procedur dotyczących sprawozdawczości i rachunkowości, w celu ustalenia, zmierzenia, nadzorowania i kontrolowania transakcji przewidzianych odpowiednio w ust. 1. Państwa Członkowskie wymagają składania co najmniej raz w roku przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosownych sprawozdań dotyczących znaczących transakcji. Te procesy i mechanizmy podlegają kontroli właściwych organów.

Jeżeli z tych informacji wynika, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jest lub może być zagrożona, właściwe organy podejmują stosowne kroki na poziomie zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

(*) Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

(**) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/87/WE.

(***) Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.;"

6) art. 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli obliczenie, o którym mowa w ust. 1, pokazuje, że skorygowana wypłacalność jest ujemna, to właściwe organy podejmują stosowne kroki na poziomie danego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”;

7) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Ubezpieczeniowe grupy kapitałowe, zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim oraz zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim”;

b) ustępy 2 i 3 otrzymują następujące brzmienie:

„2. W przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 2, obliczenie uwzględnia wszystkie zakłady powiązane ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim w sposób przewidziany w załączniku II.

3. Jeżeli na podstawie odnośnego obliczenia właściwe organy dojdą do wniosku, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji będącego podmiotem zależnym ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim jest lub może być zagrożona, podejmują one stosowne kroki na poziomie tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”;

8) w art. 10a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) zakładami reasekuracji, w których zakłady posiadające udziały kapitałowe są zakładami w rozumieniu art. 2, posiadającymi siedzibę główną znajdującą się w państwie trzecim;

c) zakładami ubezpieczeń mieszczącymi się w państwach trzecich lub zakładami reasekuracji mieszczącymi się w państwach trzecich, w których zakładami posiadającymi udziały kapitałowe są zakłady w rozumieniu art. 2, posiadające siedzibę główną znajdującą się we Wspólnocie.”;

b) ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Umowy określone w ust. 1 dążą w szczególności do zagwarantowania, że:

a) właściwe organy Państw Członkowskich mają możliwość uzyskania informacji koniecznych do dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji posiadającymi siedzibę główną we Wspólnocie oraz takimi, które posiadają przedsiębiorstwa zależne lub udziały kapitałowe w zakładach spoza Wspólnoty; oraz

b) właściwe organy państw trzecich mają możliwość uzyskania informacji koniecznych do dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji posiadającymi siedzibę główną na swoich terytoriach, oraz takimi, które posiadają przedsiębiorstwa zależne lub posiadają udziały kapitałowe w zakładach jednego lub większej liczby Państw Członkowskich.”;

9) Załączniki I i II do dyrektywy 98/78/WE zastępuje się tekstem określonym w Załączniku II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 60

Zmiany w dyrektywie 2002/83/WE

W dyrektywie 2002/83/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 dodaje się lit. s) w następującym brzmieniu:

„s) ‘zakład reasekuracji’ oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 2 lit. c) dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (*).

(*) Dz.U. L 323 z 9.12.2005, str. 1.”

2) dodaje się art. 9a w następującym brzmieniu:

„Artykuł 9a

Wcześniejsze konsultacje z właściwymi organami innych Państw Członkowskich

1. Z właściwymi organami innego zaangażowanego Państwa Członkowskiego prowadzone są konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń na życie, który jest:

a) jednostką zależną zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, prowadzone są konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń, który jest:

- a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającymi zezwolenie we Wspólnocie; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

3. Odpowiednie właściwe organy określone w ust. 1 i 2 konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny odpowiedniości akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do odpowiedniości akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.”;

- 3) w art. 10 ust. 2 dodaje się akapit drugi w następującym brzmieniu:

„Rodzime Państwo Członkowskie zakładu ubezpieczeń nie może odrzucić umowy reasekuracji zawartej przez zakład ubezpieczeń z zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektywy 2005/68/WE lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektywy 73/239/EWG lub niniejszej dyrektywy z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub ubezpieczeń.”;

- 4) w art. 15 dodaje się ust. 1a w następującym brzmieniu:

„1a. Jeżeli nabywcą pakietu akcji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub jednostka dominująca takiego podmiotu, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierza posiadać pakiet akcji, stałoby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom, o których mowa w art. 9a.”;

- 5) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ustępy 4, 5 i 6 otrzymują następujące brzmienie:

„4. Właściwe organy otrzymujące poufne informacje na mocy ust. 1 i 2 mogą te informacje wykorzystać jedynie w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- w celu ustalenia, czy zostały spełnione warunki dotyczące podejmowania działalności ubezpieczeniowej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i wykonywania takiej działalności, szczególnie w przypadku gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i rachunkowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, lub
- do nałożenia sankcji, lub
- w odwoławczym postępowaniu administracyjnym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe organy, lub
- w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 67 lub na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie i innych w dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

5. Ustępy 1 i 4 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwa lub więcej właściwe organy lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi organami i:

- organami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz organami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi,
- podmiotami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz
- osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych oraz ujawniania organom prowadzącym przymusowe postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te organy, podmioty i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w ust. 1.

6. Nie naruszając ust. 1–4, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi organami i:

- organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie podmiotów uczestniczących w postępowaniu likwidacyjnym i upadłościowym zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, lub
- organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, lub
- niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji prowadzącymi przewidziany prawem nadzór nad tymi zakładami oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- informacja ta ma na celu nadzorowanie lub wykonywanie przewidzianego prawem nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym,
- informacja otrzymana w tym kontekście podlega warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1,
- w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, jedynie do celów, na które te organy wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy organów, osób i podmiotów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.”;

b) ustępy 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„8. Ustępy 1–7 nie stanowią dla właściwych organów przeszkody w przekazywaniu:

- bankom centralnym i innym podmiotom o podobnej funkcji w ramach ich właściwości, jako organów monetarnych,

— w odpowiednim przypadku innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych,

informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań ani też nie stanowi przeszkody dla takich organów lub podmiotów w przekazywaniu właściwym organom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów ust. 4. Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonej niniejszym artykułem.”;

6) artykuł 20 ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają w odniesieniu do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania przez reasekuratora, posiadającego zezwolenie na mocy dyrektywy 2005/68/WE, aktywów na pokrycie rezerwy składek lub rezerwy na niewypłacone odszkodowania i świadczenia, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji lub zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 73/239/EWG lub niniejszą dyrektywą.

Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez należności od reasekuratora, który nie jest zakładem reasekuracji, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2005/68/WE, lub zakładem ubezpieczeń, które otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 73/239/EWG lub niniejszą dyrektywą, ustala ono warunki przyjęcia takich roszczeń.”;

7) artykuł 23 otrzymuje następujące brzmienie:

a) w ust. 1 pkt B lit. f) otrzymuje następujące brzmienie:

„f) należności reasekuratorów, łącznie z udziałem reasekuratorów w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych oraz należności spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, *special purpose vehicles*), o których mowa w art. 46 dyrektywy 2005/68/WE.”;

b) w ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Włączenie aktywów lub kategorii aktywów wymienionych w ust. 1 nie oznacza, że wszystkie te aktywa powinny być automatycznie akceptowane jako stanowiące pokrycie dla rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Rodzime Państwo Członkowskie ustanawia bardziej szczegółowe przepisy dotyczące stosowania akceptowalnych aktywów.”;

8) w art. 27 ust. 2 dodaje się akapity w następującym brzmieniu:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały kapitałowe, które zakład ubezpieczeń posiada w:

- zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 4 niniejszej dyrektywy, art. 6 dyrektywy 73/239/EWG lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych (*),
- zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2005/68/WE lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE,
- ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,
- instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. odnoszącej się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (**),
- przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych (***) oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy Rady 93/6/EWG z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie adekwatności kapitałowej przedsiębiorstw inwestycyjnych i instytucji kredytowych (****);

b) każdą z następujących pozycji, które zakład ubezpieczeń posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udziały kapitałowy:

- instrumenty określone w ust. 3,
- instrumenty określone w art. 16 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG,

— wierzytelności podporządkowane i instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odpisów, o których mowa w akapicie trzecim lit. a) i b).

Alternatywnie, do potrącania pozycji, o których mowa w akapicie trzecim lit. a) i b), które zakład ubezpieczeń posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom ubezpieczeń stosowanie *mutatis mutandis* metod 1, 2, lub 3 określonych w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego (****). Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie zakłady ubezpieczeń podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 98/78/WE lub dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE nie muszą potrącać pozycji, o których mowa w akapicie trzecim lit. a) i b) niniejszego artykułu, posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub zakładach reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru. Do celów potrącania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. f) dyrektywy 98/78/WE.

(*) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE (Dz. U. L 79 z 24.3.2005, str. 9).

(**) Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

(***) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/87/WE (Dz. U. L 35 z 11.2.2003, str. 1).

(****) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

(*****) Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.;"

9) art. 28 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

a) lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) wynik pierwszy:

część stanowiącą 4 % rezerw matematycznych brutto z ubezpieczeń bezpośrednich i reasekuracji czynnej mnoży się przez odnoszący się do ostatniego roku obrachunkowego współczynnik ustalany jako iloraz łącznej sumy rezerw matematycznych, pomniejszonych o wspomniane powyżej cesje reasekuracyjne. Współczynnik ten w żadnym przypadku nie może być niższy niż 85 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład ubezpieczeń do właściwego organu rodzimego Państwa Członkowskiego i po uzgodnieniu z tym organem, możliwe do odzyskania od spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, *special purpose vehicles*) kwoty, określone w art. 46 dyrektywy 2005/68/WE również mogą być potrącane jako reasekuracja.”;

b) akapit pierwszy lit. b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) wynik drugi:

dla polis, w których wielkość ryzyka nie jest liczbą ujemną – część stanowiącą 0,3 % wielkości ryzyka przyjętego do ubezpieczenia przez zakład należy pomnożyć przez odnoszący się do ostatniego roku obrachunkowego współczynnik ustalany jako iloraz łącznej wielkości ryzyka zatrzymanego jako zobowiązanie zakładu po uwzględnieniu cesji reasekuracyjnych i retrocesji, do łącznej wielkości ryzyka brutto; współczynnik ten w żadnym przypadku nie może być niższy niż 50 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład ubezpieczeń do właściwego organu rodzimego Państwa Członkowskiego i po uzgodnieniu z tym organem, możliwe do odzyskania od spółek celowych (podmiotów specjalnego przeznaczenia, *special purpose vehicles*) kwoty, określone w art. 46 dyrektywy 2005/68/WE również mogą być potrącane jako reasekuracja.”;

10) dodaje się art. 28a w następującym brzmieniu:

„Artykuł 28a

Margines wypłacalności dla zakładów ubezpieczeń wykonujących działalność reasekuracyjną

1. Każde Państwo Członkowskie stosuje wobec zakładów ubezpieczeń, których główna siedziba znajduje się

na jego terytorium, przepisy art. 35–39 dyrektywy 2005/68/WE w odniesieniu do ich operacji reasekuracji czynnej, w związku z wykonywaną przez nie działalnością reasekuracyjną w przypadku gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:

- zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 10 % ich całkowitej sumy składek;
- zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 50 000 000 EUR;
- rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe wynikające z wykonywanej reasekuracji czynnej przekraczają 10 % łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

2. Każde Państwo Członkowskie może zadecydować o zastosowaniu w stosunku do zakładów ubezpieczeń na życie, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i których siedziba główna mieści się na jego terytorium, przepisów art. 34 dyrektywy 2005/68/WE w zakresie ich operacji reasekuracji czynnej, jeżeli spełniony jest jeden z warunków przedstawionych we wspomnianym ust. 1.

W takim przypadku dane Państwo Członkowskie wprowadza nakaz, by wszystkie środki finansowe, przeznaczone przez zakład ubezpieczeń na życie na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych odpowiadających wykonywanej reasekuracji czynnej, zostały wydzielone, zarządzane i odseparowane od bezpośredniej działalności ubezpieczeniowej zakładów ubezpieczeń, bez jakiegokolwiek możliwości transferu. W takim przypadku i tylko w zakresie ich operacji reasekuracji czynnej w związku z wykonywaną przez nie działalnością reasekuracyjną, zakłady ubezpieczeń na życie nie podlegają przepisom art. 22–26 niniejszej dyrektywy.

Każde Państwo Członkowskie zapewnia zweryfikowanie przez jego odpowiednie organy separacji przewidzianej w akapicie drugim.”;

11) artykuł 37 ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Państwa Członkowskie gwarantują, że właściwe organy posiadają uprawnienia pozwalające na zmniejszenie redukcji opartej na reasekuracji do marginesu wypłacalności określonego zgodnie z art. 28, w przypadku gdy:

- charakter lub jakość umów reasekuracji uległy znacznej zmianie w porównaniu z poprzednim rokiem obrachunkowym;
- transfer ryzyka związany z umowami reasekuracji nie występuje lub występuje w ograniczonym stopniu.”.

TYTUŁ X

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE*Artykuł 61***Prawo nabyte przez istniejące zakłady reasekuracji**

1. Zakłady reasekuracji podlegające niniejszej dyrektywie, którym wydano zezwolenie lub które są uprawnione do wykonywania działalności reasekuracyjnej zgodnie z przepisami Państw Członkowskich, w których posiadają swoją siedzibę główną przed dniem 10 grudnia 2005 r., uważa się za posiadające zezwolenie zgodnie z art. 3.

Są one jednak zobowiązane do przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy, dotyczących wykonywania działalności reasekuracyjnej oraz wymogów ustanowionych w art. 6 lit. a), c) i d), art. 7, 8 i 12 oraz art. 32–41, począwszy od dnia 10 grudnia 2007 r.

2. Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć zakładom reasekuracji, o których mowa w ust. 1, które w dniu 10 grudnia 2005 r. nie stosują się do art. 6 lit. a), art. 7, 8 i art. 32–40 okres do dnia 10 grudnia 2007 r., w celu umożliwienia im zastosowania się do takich wymogów.

*Artykuł 62***Zamknięcie działalności przez zakłady reasekuracji**

1. Zakłady reasekuracji, które do dnia 10 grudnia 2007 r. zaprzestały zawierania nowych umów reasekuracji i jedynie zarządzają istniejącym portfelem w celu zakończenia działalności, nie są objęte niniejszą dyrektywą.

2. Państwa Członkowskie sporządzają listę przedmiotowych zakładów reasekuracji i przekazują ją pozostałym Państwom Członkowskim.

*Artykuł 63***Okres przejściowy dla art. 57 ust. 3 i art. 60 ust. 6**

Państwo Członkowskie może przełożyć wprowadzenie przepisów zawartych w art. 57 ust. 3 niniejszej dyrektywy, zmieniającym art. 15 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG

i przepisów zawartych w art. 60 ust. 6 tej dyrektywy do dnia 10 grudnia 2007 r.

*Artykuł 64***Transpozycja**

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 10 grudnia 2007 r. Teksty tych przepisów przekazują one niezwłocznie Komisji.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa Członkowskie określają metody dokonywania takiego odniesienia.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 65***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 66***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 16 listopada 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
Bach of LUTTERWORTH
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Formy zakładów reasekuracji:

- w przypadku Królestwa Belgii: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d’assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”,
- w przypadku Republiki Czeskiej: „akciová společnost”,
- w przypadku Królestwa Danii: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”,
- w przypadku Republiki Federalnej Niemiec: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”,
- w przypadku Republiki Estonii: „aktsiaselts”,
- w przypadku Republiki Grecyckiej: „ανώνυμη εταιρία”, „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”,
- w przypadku Królestwa Hiszpanii: „sociedad anónima”,
- w przypadku Republiki Francuskiej: „société anonyme”, „société d’assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural” oraz „mutuelles régies par le code de la mutualité”,
- w przypadku Irlandii: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited,
- w przypadku Republiki Włoskiej: „società per azioni”,
- w przypadku Republiki Cypryjskiej: „Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές” ή „Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση”,
- w przypadku Republiki Łotewskiej: „akciju sabiedrība”, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību”,
- w przypadku Republiki Litewskiej: „akcinė bendrovė”, „uždaroji akcinė bendrovė”,
- w przypadku Wielkiego Księstwa Luksemburga: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d’assurances mutuelles”, „société coopérative”,
- w przypadku Republiki Węgierskiej: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe”,
- w przypadku Republiki Malty: „limited liability company/kumpannija ta responsabbilità limitata”,
- w przypadku Królestwa Niderlandów: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”,
- w przypadku Republiki Austrii: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”,
- w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”,

-
- w przypadku Republiki Portugalskiej: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”,
 - w przypadku Republiki Słowenii: „delniška družba”,
 - w przypadku Republiki Słowackiej: „akciová spoločnosť”,
 - w przypadku Republiki Finlandii: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkrings förening”,
 - w przypadku Królestwa Szwecji: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidigt försäkringsbolag”,
 - w przypadku Zjednoczonego Królestwa: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered or incorporated under Friendly Societies Acts, „the association of underwriters known as Lloyd’s”.
-

ZAŁĄCZNIK II

Załączniki I i II do dyrektywy 98/78/WE otrzymują następujące brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

OBLICZANIE SKORYGOWANEJ WYPŁACALNOŚCI ZAKŁADÓW UBEZPIECZEŃ I ZAKŁADÓW REASEKURACJI

1. WYBÓR METODY OBLICZANIA ORAZ ZASADY OGÓLNE

- A. Państwa Członkowskie gwarantują, że obliczenie skorygowanej wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, o których mowa w art. 2 ust. 1, jest prowadzone według jednej z metod opisanych w pkt 3. Państwo Członkowskie może jednak przewidzieć, aby właściwe organy zezwoliły lub narzuciły zastosowanie metody przedstawionej w pkt 3 innej niż wybrana przez Państwo Członkowskie.

B. **Proporcjonalność**

W obliczaniu skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji uwzględnia się proporcjonalną część będącą w posiadaniu zakładu posiadającego udziały kapitałowe w swoich zakładach powiązanych.

Przez „proporcjonalną część” rozumie się, w przypadku zastosowania metody 1 lub 2 opisanej w pkt 3, część kapitału zakładowego będącego w posiadaniu, bezpośrednio lub pośrednio, zakładu posiadającego udziały kapitałowe w tym zakładzie albo, w przypadku zastosowania metody 3 opisanej w pkt 3, stopy procentowe stosowane do prowadzenia rachunków skonsolidowanych.

Jednakże niezależnie od użytej metody, jeżeli zakład powiązany stanowi podmiot zależny i jeżeli ma on deficyt wypłacalności, uwzględniony powinien zostać całkowity deficyt wypłacalności podmiotu zależnego.

Jednakże w przypadku gdy w opinii właściwych organów odpowiedzialność zakładu macierzystego posiadającego udział w kapitale jest ściśle i jednoznacznie ograniczona do tego udziału w kapitale, właściwe organy mogą pozwolić na uwzględnienie deficytu wypłacalności podmiotu zależnego na zasadzie proporcjonalności.

Jeżeli nie istnieją powiązania kapitałowe między niektórymi zakładami grupy ubezpieczeniowej lub grupy reasekuracyjnej, właściwy organ ustala, jaki proporcjonalny udział zostanie uwzględniony.

C. **Zniesienie podwójnego stosowania pozycji marginesu wypłacalności**

C.1. *Ogólne podejście do pozycji marginesu wypłacalności*

Niezależnie od metody używanej do obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, należy znieść podwójne stosowanie pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności pomiędzy różnymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji rozpatrywanymi w obliczaniu.

W tym celu podczas obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, o ile metody opisane w pkt 3 tego nie przewidują, następujące sumy zostają zniesione:

- wartość wszystkich aktywów tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, która pokrywa finansowanie pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności jednego ze swoich powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji,
- wartość wszystkich aktywów zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powiązanych z tym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, która pokrywa finansowanie pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji,
- wartość wszystkich aktywów zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powiązanych z tym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, która pokrywa finansowanie pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powiązanych z tym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji.

C.2. *Traktowanie niektórych elementów*

Bez uszczerbku dla przepisów sekcji C.1:

- rezerwy zysków oraz przyszłe zyski zakładu ubezpieczeń na życie lub zakładu reasekuracji ubezpieczeń na życie powiązanego z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, dla którego skorygowana wypłacalność jest obliczana, oraz
- należne wpłaty na kapitał zakładowy zakładu ubezpieczeń lub kapitału zakładu reasekuracji powiązanego z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, dla którego skorygowana wypłacalność jest obliczana,

mogą być uwzględnione w obliczeniu tylko, o ile kwalifikują się one do pokrycia marginesu wypłacalności tego powiązanego zakładu. Jednakże każda należna wpłata na kapitał zakładowy stanowiąca potencjalne zobowiązanie przypadające na zakład, który posiada udziały kapitałowe w innym zakładzie, jest całkowicie pomijana w obliczeniu.

Należne wpłaty na kapitał zakładowy zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, które stanowią potencjalne zobowiązanie przypadające na powiązany zakład ubezpieczeń lub powiązany zakład reasekuracji, są także pomijane w obliczeniu.

Należne wpłaty na kapitał zakładowy powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, które stanowią potencjalne zobowiązanie przypadające na inny zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji powiązany z tym samym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe, są także pomijane w obliczeniu.

C.3. *Możliwość dokonania transferu*

Jeżeli właściwe organy uznają, że niektóre pozycje kwalifikujące się do marginesu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, inne niż te, o których mowa w sekcji C.2, nie mogą w rzeczywistości stać się rozporządzone, aby pokryć wymóg marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe, dla którego skorygowana wypłacalność jest obliczana, wówczas te pozycje mogą być włączone do obliczenia tylko, o ile kwalifikują się one do pokrycia wymogu marginesu wypłacalności zakładu powiązanego.

- C.4. Suma pozycji, o których mowa w sekcjach C.2 oraz C.3, nie może przekraczać wymogu marginesu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub powiązanego zakładu reasekuracji.

D. **Zakaz tworzenia kapitału wewnątrz grupy**

Podczas obliczania skorygowanej wypłacalności nie bierze się pod uwagę żadnej z pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności pochodzącego z finansowania wzajemnego między

zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji i:

- zakładem powiązaniem,
- zakładem posiadającym udziały w zakładzie,
- innym zakładem powiązaniem z jakimkolwiek z zakładów posiadających udziały w zakładzie.

Ponadto nie bierze się pod uwagę żadnej z pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powiązanego z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, dla którego skorygowana wypłacalność jest obliczana, o ile dana pozycja pochodzi z finansowania wzajemnego z innym zakładem powiązaniem z tym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji.

W szczególności mamy do czynienia z finansowaniem wzajemnym, jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji lub jakimkolwiek z jego zakładów powiązanych posiada udziały w jakimś innym zakładzie, który, bezpośrednio lub pośrednio, jest w posiadaniu pozycji kwalifikującej się do marginesu wypłacalności pierwszego zakładu lub jeżeli udziela mu on pożyczek.

- E. Właściwe organy zapewniają, aby skorygowana wypłacalność była obliczana z taką samą częstotliwością jak ta, którą określono w dyrektywach 73/239/EWG, 91/674/EWG, 2002/83/WE i 2005/68/WE do obliczenia marginesu wypłacalności zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji. Wartość aktywów oraz zobowiązań obliczana jest zgodnie z odpowiednimi przepisami dyrektyw 73/239/EWG, 91/674/EWG, 2002/83/WE i 2005/68/WE.

2. ZASTOSOWANIE METOD OBLICZANIA

2.1. Powiązane zakłady ubezpieczeń i powiązane zakłady reasekuracji.

Obliczanie skorygowanej wypłacalności dokonywane jest na podstawie ogólnych zasad i metod ustanowionych w niniejszym załączniku.

W przypadku wszystkich metod, jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji posiada więcej niż jeden powiązany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, skorygowana wypłacalność obliczana jest przez włączenie każdego z tych powiązanych zakładów ubezpieczeń lub powiązanych zakładów reasekuracji.

W przypadkach udziałów sukcesywnych (na przykład gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji, który sam jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji), obliczanie skorygowanej wypłacalności dokonywane jest na poziomie każdego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, który ma co najmniej jeden powiązany zakład ubezpieczeń lub powiązany zakład reasekuracji.

Państwa Członkowskie mogą odstąpić od obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji:

- jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest zakładem powiązaniem z innym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, który otrzymał zezwolenie w tym samym Państwie Członkowskim, oraz jeżeli ten zakład powiązany uwzględniony jest w obliczaniu skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe, lub
- jeżeli zakład ubezpieczeń lub reasekuracji jest zakładem powiązaniem z ubezpieczeniową grupą kapitałową, która ma swoją siedzibę statutową w tym samym Państwie Członkowskim co zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, oraz jeżeli zarówno ubezpieczeniowa grupa kapitałowa, jak i powiązany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, uwzględnione są w dokonywanym obliczeniu.

Państwa Członkowskie mogą także odstąpić od obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, jeżeli chodzi o zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji powiązany z innym zakładem ubezpieczeń, z zakładem reasekuracji lub z ubezpieczeniową grupą kapitałową, które mają swoją siedzibę statutową w innym Państwie Członkowskim, oraz jeżeli właściwe organy tych Państw porozumiały się co do przekazania funkcji nadzoru dodatkowego właściwym organom drugiej strony.

W każdym przypadku odstąpienie to może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy pozycje kwalifikujące się do marginesu wypłacalności zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji branych pod uwagę w obliczeniu są, zgodnie z opinią właściwych organów, odpowiednio podzielone między dane zakłady.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, w sytuacji gdy powiązany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji ma swoją siedzibę statutową w innym Państwie Członkowskim niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, dla którego dokonywane jest obliczanie skorygowanej wypłacalności, że obliczenie to uwzględni w odniesieniu do zakładu powiązanego poziom wypłacalności wyceniony przez właściwe organy innego Państwa Członkowskiego.

2.2. Ubezpieczeniowe grupy kapitałowe zajmujące się pośrednictwem

W przypadku obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, który posiada udziały w powiązonym zakładzie ubezpieczeń, w powiązonym zakładzie reasekuracji, w zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub w zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, poprzez ubezpieczeniową grupę kapitałową, uwzględnia się sytuację ubezpieczeniowej grupy kapitałowej zajmującej się pośrednictwem. Jedynie dla potrzeb obliczenia, dokonywanego zgodnie z ogólnymi przepisami i metodami opisanymi w niniejszym załączniku, ta ubezpieczeniowa grupa kapitałowa jest traktowana tak, jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym wymogowi wypłacalności równej zero, oraz podlegającym tym samym warunkom, jak te ustalone w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE lub w art. 36 dyrektywy 2005/68/WE, w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.

2.3. Powiązane zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim oraz powiązane zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim

W przypadku obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, który posiada udziały w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, ten ostatni zakład jest traktowany, jedynie dla potrzeb tego obliczenia, w sposób analogiczny do powiązanego zakładu ubezpieczeń lub powiązanego zakładu reasekuracji, przy zastosowaniu ogólnych przepisów i metod opisanych w niniejszym załączniku.

Jednakże jeżeli państwo trzecie, w którym ten zakład posiada swoją siedzibę statutową, poddaje zakład obowiązkowi posiadania zezwolenia oraz narzuca mu wymóg wypłacalności co najmniej porównywalnej do tej, jaka jest przewidziana przez dyrektywy 73/239/EWG, 2002/83/WE lub 2005/68/WE, przy uwzględnieniu pozycji pokrycia tego wymogu, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, aby w obliczaniu wzięto pod uwagę, w odniesieniu do tego zakładu, wymóg wypłacalności oraz pozycje kwalifikujące się do pokrycia tego wymogu, przewidziane przez rozpatrywane państwo trzecie.

2.4. Powiązane instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne i instytucje finansowe

Podczas obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, który jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym lub instytucji finansowej, zasady ustanowione w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE oraz w art. 36 dyrektywy 2005/68/WE w sprawie potrącania takich udziałów kapitałowych, stosuje się *mutatis mutandis*, podobnie jak przepisy w sprawie zdolności Państw Członkowskich, w określonych warunkach, do stosowania metod alternatywnych oraz do umożliwienia niepotrącania takich udziałów kapitałowych.

2.5. Niedostępność niezbędnych informacji

Jeżeli z jakiegokolwiek powodu informacje niezbędne do obliczenia skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji oraz odnoszące się do zakładu powiązanego mającego swoją siedzibę statutową w danym Państwie Członkowskim lub w danym państwie trzecim są niedostępne dla właściwych organów, wartość księgową tego zakładu w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe jest potrącana od pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności. W tym przypadku niezrealizowane zyski związane z tymi udziałami nie mogą być uznawane za pozycję kwalifikującą się do marginesu wypłacalności.

3. METODY OBLICZANIA

Metoda 1: Metoda potrącania i agregacji

Skorygowana wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe jest różnicą między:

- i) sumą:
 - a) pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe; oraz
 - b) proporcjonalnego udziału zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w pozycjach kwalifikujących się do marginesu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji,
- oraz
- ii) sumą:
 - a) wartości księgowej powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe; oraz
 - b) wymogu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe; oraz
 - c) proporcjonalnego udziału wymogu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

Jeżeli udziały w powiązanym zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji stanowią, w całości lub w części, własność pośrednią, wówczas wartość pozycji ppkt ii) lit. a) obejmuje wartość własności pośredniej, przy uwzględnieniu odpowiednich sukcesywnych odsetek, a wartość pozycji ppkt i) lit. b) oraz ppkt ii) lit. c) obejmuje odpowiednio proporcjonalne udziały pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

Metoda 2: Metoda wymaganych odpisów

Skorygowana wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe jest różnicą między:

- i) sumą pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe;
oraz
- ii) sumą:
 - a) wymogu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe; oraz
 - b) proporcjonalnego udziału wymogu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

Aby wycenić pozycje kwalifikujące się do marginesu wypłacalności, udziały w rozumieniu niniejszej dyrektywy są szacowane za pomocą metody praw własności, zgodnie z opcją przewidzianą w art. 59 ust. 2 lit. b) dyrektywy 78/660/EWG.

Metoda 3: Metoda opierająca się na konsolidacji księgowej

Obliczenia skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe dokonuje się za pomocą rachunków skonsolidowanych. Skorygowana wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe jest różnicą między pozycjami kwalifikującymi się do marginesu wypłacalności, obliczanymi na podstawie danych skonsolidowanych, oraz:

- a) sumą wymogu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe oraz proporcjonalnych udziałów wymogów wypłacalności powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, na podstawie stóp procentowych stosowanych do prowadzenia rachunków skonsolidowanych; albo
- b) wymogiem wypłacalności obliczanej na podstawie danych skonsolidowanych.

Przepisy dyrektyw 73/239/EWG, 91/674/EWG, 2002/83/WE i 2005/68/WE stosują się do obliczania pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności oraz do obliczania wymogu wypłacalności na podstawie danych skonsolidowanych.

ZAŁĄCZNIK II

DODATKOWY NADZÓR NAD ZAKŁADAMI UBEZPIECZEŃ I ZAKŁADAMI REASEKURACJI, BĘDĄCYMI PODMIOTAMI ZALEŻNYMI UBEZPIECZENIOWEJ GRUPY KAPITAŁOWEJ, ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM LUB ZAKŁADU REASEKURACJI MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM

1. W przypadku dwóch lub więcej zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, o których mowa w art. 2 ust. 2, które są podmiotami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim i które mają siedziby w różnych Państwach Członkowskich, właściwe organy czuwają nad spójnym stosowaniem metody opisanej w niniejszym załączniku.

Właściwe organy sprawują dodatkowy nadzór z taką samą częstotliwością, jaką przewidziano w dyrektywach 73/239/EWG, 91/674/EWG, 2002/83/WE oraz 2005/68/WE do obliczenia marginesu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od obliczenia przewidzianego w niniejszym załączniku względem zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji:

- jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest zakładem powiązany z innym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji oraz jeżeli jest on uwzględniony w obliczaniu przewidzianym w niniejszym załączniku, wykonywanym dla innego zakładu,
- jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub więcej innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w tym samym Państwie Członkowskim, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz jeżeli zakład ten jest uwzględniony w obliczaniu przewidzianym w niniejszym załączniku, wykonywanym dla jednego z tych zakładów,
- jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub więcej innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w innych Państwach Członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz jeżeli umowa przyznająca organom nadzoru innego Państwa Członkowskiego sprawowanie dodatkowego nadzoru, o którym mowa w niniejszym załączniku, została zawarta zgodnie z art. 4 ust. 2.

W przypadku udziałów sukcesywnych (na przykład: ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, będące w posiadaniu innej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim) Państwa Członkowskie mogą stosować obliczenia przewidziane w niniejszym załączniku tylko na poziomie ostatniego zakładu macierzystego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego ubezpieczeniową grupą kapitałową, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.

3. Właściwe organy czuwają nad tym, aby zostały dokonane, na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim, obliczenia analogiczne do opisanych w załączniku I.

Ta analogia polega na stosowaniu ogólnych zasad i metod, opisanych w załączniku I, na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.

Jedynie do potrzeb obliczenia zakład macierzysty traktowany jest w taki sposób, jakby stanowił zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji podlegający:

- wymogowi wypłacalności równej zero, jeżeli jest on ubezpieczeniową grupą kapitałową,
- wymogowi wypłacalności, określonego zgodnie z zasadami zawartymi w sekcji 2.3 załącznika I, jeżeli jest on zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim,

oraz podlega takim samym warunkom, jak te określone w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE oraz w art. 36 dyrektywy 2005/68/WE w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.

4. **Niedostępność niezbędnych informacji**

Jeżeli z jakiegokolwiek powodu informacje niezbędne do obliczenia przewidzianego w niniejszym załączniku oraz odnoszące się do zakładu powiązanego mającego swoją siedzibę statutową w danym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim nie są dostępne dla właściwych organów, wówczas wartość księgowa tego zakładu w zakładzie posiadającym udziały kapitałowe jest potrącana od pozycji kwalifikujących się do tego obliczenia, przewidzianego w niniejszym załączniku. W tym przypadku niezrealizowane zyski związane z tymi udziałami nie mogą być uznawane za pozycję kwalifikującą się do obliczenia.
